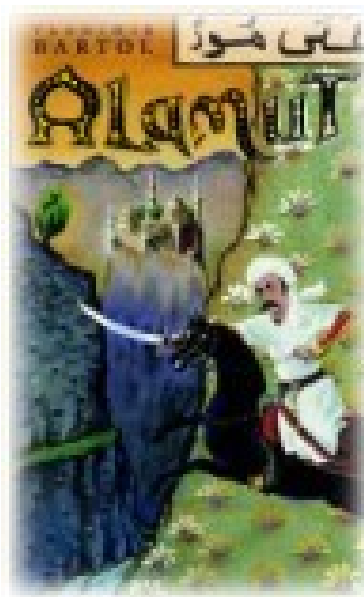

MATURA 2004

Slovenski jezik

Seminarska naloga:

Vladimir Bartol: **A L A M U T**

1. PODATKI O DELU IN NJEGOVEM NASTANKU:

Alamut je (fantastični) roman, ki obravnava dogajanje 26.stoletja. Delo je nastalo v Franciji leta 1927 in je bilo dokončano leta 1938. Maja 1927 je Josip Vidmar dal Vladimiru Bartolu temo za pisanje novega romana in ta jo je takoj sprejel. Začel je raziskovati ozadje teme in vse možne povezave z njo. Avtor je svoje delo zasnoval na popolnoma verodostojnih zgodovinskih dejstvih, izmed katerih so napačna samo tista, ki bazirajo na legendah. Realni čas dogajanja romana traja samo dobrega pol leta od pozne pomladi do pozne jeseni 1092, z retrospektivami pa seže v celo drugo polovico 11. st., v kateri je Perzijo z vzhodnim svetom sunitskih muslimanov, ki so bili podložni dinastiji bagdaskih kalifov Abasidov, neobhodno zaznamoval imperij seldžuških Turkov, muslimanski zahod pa šiitska dinastija Fatimidov s sedežem v Kairu. V Alamutu se problematizira načelo, da je v svetu brez Boga dovoljeno vse, torej tudi fantastično izrabljanje oblasti in religije ter ubijanje v njenem imenu.

2. UVRSTITEV V AVTORJEVO DELO, MOREBITNE POVEZAVE Z DRUGIMI DELI, Z AVTORJEVIM ŽIVLJENJEM:

Roman je Bartolovo osrednje in najpomembnejše delo. Nekatere novele so snovna, tematska in idejna priprava na Alamuta. Bartol je snov dobil v *Il milione* Marca Pola na podlagi opozorila Josipa Vidmarja v Parizu. Leta 1935 je bila objavljena zbirka novel *Al Araf*. V teh novelah so ljudje, katerih filozofija je zelo podobna Hasanovi, prav tako njihova dejanja. Osrednji motiv vsake zgodbe je skorajda vedno nekako povezan z Alamutom. Ukvarja se z vprašanji, ki so ravno v času njegove objave burili evropske duhove. Hitler, Mussolini, Stalin. Trije glavni stebri, na katere se je upiral totalitarizem in diktatura. Hasan Ibn Saba je neke vrste geneza teh treh. Skozi njegovo osebnost spoznavamo golo moč.

Bartolova dela: Lopez (1932), novela *Al araf* (1935), roman *Alamut* (1938), Tržaške humoreske (1957), intervjuji *Obiski pri slovenskih znanstvenikih* (1961), avtobiografija *Mladost pri Svetem Ivanu* (1955-1956), roman *Čudež na vasi* (1984), *Demon in Eros* (1974), novela *Don Lorenzo* (1985), zbirka novel *Med idilo in grozo* (1988).

3. UVRSTITEV V LITERARNO OBDOBJE, SMER OZ. SMERI, UTEMELJITEV:

Delo spada med moderno književnost in sodobno književnost. Nastalo je med obema svetovnima vojnama. Delo je totalitaristično. Izšlo je v času, ko je v slovenski književnosti prevladoval socialni realizem.

4. ZUNANJA ZGRADBA (ŠT. POGLAVIJ, NJIHOVA DOLŽINA...):

Roman ima 21 poglavij. Dolžina poglavij se giblje med 20 in 30 strani: 34, 34, 25, 27, 24, 21, 18, 16, 24, 19, 43, 29, 22, 17, 22, 22, 16, 18, 23, 14 in 11 strani. Na začetku se mi je zdelo, da bo eno poglavje pripovedovalo Halimino zgodbo naslednje Ibn Tahirjevo in da se bosta menjavali, ampak se kasneje izkaže da nima take zgradbe.

5. NOTRANJA ZGRADBA: PODROBNA VSEBINA (PO POGLAVJIH):

● 1. POGLAVJE

Prvo poglavje se začne sredi spomladi leta 1092. Govori o tem, kako je karavana jezdecev iz Samarkanda in Bahure skozi severni Horasan, mimo elburškega gorovja v rajске vrtove za Alamutom pripeljala **Halimo**. Že sam začetek nekako predstavi Halimo, saj jo je zelo strah ker ne ve kam gre in kdo jo pelje. Ko je deklica prišla v "raj" je kar ostrmela. Ni mogla verjeti, da obstaja taka lepota. Sprejele so deklice (hurije), ki so bile tam že prej in jo okopale ter ji dale hrane. Tam se je spoznala z ostalimi deklicami (**Saro, Zajnab, Fatimo**) in z njihovima voditeljicama, **Mirjam** in **Apamo**. Deklice si ob jedi pripovedujejo, kako so prišle sem in kako so prej živele. Po večerji je Halima zaspala.

Ko se je zjutraj zbudila, se je z ostalimi osvežila in najedla, nato pa so odšle k pouku: prvo uro je **Adi** (možakar, ki jo je en dan prej prinesel v vrtove) predaval o Koranu.

Po pouku ji Sara pove, kdo je njen gospodar in kratko zgodovino teh vrtov. Sara ji pove: " Ali veš kdo je prvi za Alahom?", Halima meni da je Kalif, a ji Sara pove drugače: " Ni res! Tudi Sultan ni! Prvi za Alahom je Seiduna!" Prvtako ji je Sara razkrila, da Gospoda še nihče ni videl, razen Mirjam in Apame. Nato ji pove kdo je Adi. Na koncu ji je zabičala naj bo o vsem tem tiho.

Četrti del prvega poglavja na začetku pripoveduje o Haliminem razmišljanju o vsem kar ji je Sara povedala. Nato prikazuje Halimino igranje z gazelico in Ahrimanom (rajski gepard).. Potem so imele deklice uro plesa, ki jo je vodil **Asad**

(Afričan, temne polti, mlad, srednje velik, mož z gladkim licem). Medtem ko je Fatima igrala na harfo se je le-ta zviljal ob zvokih glasbila. Sulejko je določil za prvo plesalko in svojo pomočnico. Po uri je bila Halima lačna in utrujena, toda morala je počakati. Naslednja ura je bila pesnikovanje. Tudi to je poučeval Adi. Tu sta se Zajnab in Fatima skregali in prerekali skozi rime.

Ob zajtrku so jim stregli Hamza, Telha in Sohal – trije skopljenci. Takrat je Halima izvedela, da jim je na razpolago 7 skopljencev (med njimi so Adi, Asad, Moad in Mustafa = čuvaja v raju). Kuhinjo je upravljala Apama (starka). Halima je prvič v raju pila vino. Po jedi sta šle v spalnico kjer sta nadaljevali pogovor o Seidunu. Sara ji je predstavila Apamo. Med njunim pogovorom je Halima opazila, da je Sari všeč. Popoldan so imele spet pouk. Naslednja ura je bila "ura ljubezni", ki jo je poučevala Apama. Apama jim je govorila o ljubezni, o spolnosti, o tem kako se vesti in kako zadovoljiti moškega. Imela je izkušnje, saj naj bi v mladosti dosti preizkušala. Po uri so šle na prosto. Halima se ni želela približati Mirjam, a jo je ta sama poklicala. Kazali ji je kuščarje, ki so se Halimi gnusili.

Zadnji del prvega poglavja prične govoriti o urah petja in glasbe (vodi Mirjam), in kako so se deklice zabavale, saj jim je učiteljica dala vso svobodo. Sara se je prilepila k Halimi in ji rekla da ve da je zaljubljena v Mirjam. Halima tukaj opazi Sarino obsedenost in ljubosumnost. Po večerji so šle na sprehod, kjer je Halima spoznala Mustafo. Ko so se vrnile v spalnice se je Sara spet stisnila k Halimi in jo prosila naj bo tiho, da ne zbudita Zajnab. Sara jo je obsula s poljubi.

● 2. POGLAVJE

Približno isti čas, ko je prišla Halima v vrtove je **Ibn Tahirja (Avani)** pripotoval na Alamut. Prvi del drugega poglavja pripoveduje o njegovi poti, kjer ga prestreže konjenica z gradu in ga povede tja. Ibn Tahir prihaja iz Save (med Hamadanom in Rai). Prav tako iz tega dela lahko razberemo zgodovino Ibn Tahirja, ki pravi, da je bil njegov ded na željo velikega vezirja Nizama al Mulka obglavljen zaradi ovaduštva. Ibn Tahirja je oče blagoslovil in spodbudil, naj gre na pot - na Alamut (tu se prvič zve da gre za Orlovo gnezdo). S svojim prihodom bo dobil priložnost maščevati dedovo smrt. V Raiu zve kako priti do reke, kjer ga po dveh dneh ježe obkoli oddelek jezdecev (s **desetnikom Abuno** na čelu), ki ga je končno popeljala na grad.

Drugi del: nam prvo pove, kakšen je Alamut znótraj (prosrano igrišče, ki se je v treh terasah postopoma dvigalo. Teraso so spajale po sredi kamnita stopnišča. Ob obzidju so rasli levi in desni visoki topoli in platane s pašniki. Ob straneh so bili hlevi in vojašnice, haremi in druga poslopja). Medtem ko se je Ibn Tahir razgledoval, je desetnik iskal **stotnika Minučeherja**. Na poti do stotnika, Ibn Tahir opazi privezanega mladeniča z razgaljenim hrbtom. Tepli so ga z bičem. Prideta do stotnika (okoli petdesetletni mož; na glavi je imel velik bel turban, ovit je bil v zlato-srebrno suktnjo. Ko Minučeher zve kdo je pred njem, se takoj razveseli in mu pove, da "je ime njegovega deda z zlatimi črkami vpisano na srca izmailcev". Povprašal ga je kaj vse zna (znal je pa slovnico, pesnikovanje, čitanje in pisanje, ter na pamet pol Korana; zna jahati, streljati z lokom in nekoliko je spreten z mečom in kopjem). Nato ga pošlje k **dajju Abu Soraku** (učitelj pesništva, zgodovine Preroka in svetih mučenecv, slovnico). V tem delu Tahir spozna **Obeido**, temnopoltega učenca, ki ju je popeljal do daija. Abu Soraka se je bolj razveselil Ibn Tahirja. Nato mu **Sulejman** (iz Kazvina) pokaže njegovo posteljo, in poskrbi da je do večerne molitve okopan in sit. Sulejman mu pove, da bo poleg njega spal še **Jusuf**, najmočnejši in največji učenec v četi. Po tem, ko se Ibn Tahir pripravi, mu Sulejman pove, da Seiduna še nihče od učencev ni videl. Takrat zve, da je njegov 'prednik' bil poslan med prostake ker je govoril o ženskah in da je tisti, ki so ga prej bičali zunaj pil vino, kar je tudi prepovedano. Zve, da mora ubogati le Seiduno in da če bo 'priden', da bo posvečen v fedaie (fedai je izmailec, ki je pripravljen, da se brez spraševanje žrtvuje na ukaz vrhovnega poglavarja; če preživi postane dai, če pogine pa mučenec). Zaveda se tudi, da iz Alamuta ne more po svoji želji živ.

Tretji del predstavi konec pouka njegove čete, in čas ko se pridejo vsi v spalnico na kratko predstaviti. Jusuf se predstavi, da ni slab človek, vendar da naj ga le ne izziva. Obeida in Sulejman se skregata. Naslednji se mu predstavi **Džafar** iz Raia. Nato še: Afan, Abdur Ahman, Omar, Abdalah, Ibn Vakas, Halfa, Sohail, Ozaid, Mahmud, Arslan... in na koncu še **Naim** iz Demavenda, najmanjši v četi. Zve, da je **dai Ibrahim** (učitelj dogmatike, algebre, arabske slovnice, modroslovja) dober prijatelj Seidune in da se mu ne sme zameriti, ter da **Grku Alu Hakimu / Teodoros / Zdravnik** in Minučeherju ne sme preveč ogovarjati. Zve tudi za učitelja o trdnosti volje **daija Abdula Malika** ki zaničuje vsakega ki ne zna stisniti zob. Sledila je molitev, nato pa večerja.

V Četrtem delu zvemo kako je zgledala večerja na Alamutu. Po večerji sta mu Jusuf in Sulejman razkazala trdnjavo. Ves čas se pogovarjajo o Seiduni in njegovih skrivnostih. Po zvoku roga so se odpravili spat. Abu Soraka je pregledal sobe.

Peti del nam 'prinaša' nov dan. Navsezgodaj zjutraj so šli na polje vadit bojne taktike (prvo je Minučehar kazal razliko med naskokom po turško in po arabsko, sledile so vaje v sukanju sablje, metanju zanke in kopja in v strelanju z lokom....). Ibn Tahir spozna Milika. Dai ukaže Sulejmanu naj zadrži dih, a ta po nekem času padel na tla. Potem so hodili po vroči žarjavici. Dai jih spodbuja z Alahom (on naj jih čuva in nič jih ne bo bolelo). Sledila je molitev in nato kosilo.

Šesti del se začne s počitkom (takrat Ibn Tahir zve o hierarhiji na Alamutu), nadaljuje pa s poukom: Abu Soraka je razlagal nastanek Islama in zgodovino izmailstva - Ibn Tahir prvič sliši jedro izmailskega nauka; nato je Grk govoril o Koranu; nato je dai Ibrahim učil izmailsko dogmatiko. Sledila je četrta molitev in konec šole. Učenci so ponavljali snov in se kregali o tem in onem. Pogovore je zmotil peti klic h molitvi.

Sedmi del poglavja govori po času po peti molitvi. Zvemo, da je bil Avani zelo utrujen a ni mogel zatisniti očesa zaradi dogodkov končanega dne, in da se tokrat zares zave, da je na Alamutu. Zaspal je.

● 3. POGLAVJE

V tretjem poglavju smo zopet pri Halimi, ki se nekoliko že privadi novi okolici. Halimo so imeli vsi radi, zato je tudi izkoriščala ta svoj položaj. Sara je še naprej bila obsedena z njo, in je komaj čakala, da ji nakloni vsaj malo svoje pozornosti. Zvečer, ko so legle spat, je Sara zmeraj počakala da Zajnab zaspi, potem se je splazila k Halimi in jo začela poljubljati, čemur se je Halima na začetku še upirala, potem pa nič več.

Drugi del tega poglavja govori o Haliminem prihodu v rajске vrtove, o tem kako se Adi in Mustafa igrata z njo. Tu se zameri Apami, ker se igra s skopljenci.

Tretji del nam pove da se je Apama znesla samo nad Halimo. Halima se je zaklinjala, da se ne bo več vračala k Sari, a se ji ni morla odreči tako zlahka. V nadaljevanju se Halima odpravi z Adijem po jajca in perutnino. Adi ji je razkazal še druge dele vrtov. Tukaj se ji Adi zaupa. Pove ji, da sta bila Apama in Seiduna prej 'par' in da je hudobna, ker se boji Seiduna in ker mnogo trpi. Tedaj ji opiše Seiduno kot strašnega, majhnega človeka z brado, pove ji da ima sina.

Po večerji so imele predstavo - ples, recitiranje verzov... Pile so vino in jedle jedačo, ki so jim jo stregli trije Apamini pomočniki. Uganjale so norčije in se v šali zbadale. Halima je bila že kar precej opita od vina in je po nesreči padla v bazen. Adi jo je potegnil iz vode in jo dal ležati na Mirjamine blazine. Tam ji je Halima poljubljala vsak prst posebej. Sara je pokala od ljubosumja. Pila je čašo za čašo. Ni več zdržala, zajokala je na ves glas in stekla ven. Halima je šla za njo. Toda Mirjam ju je ustavila in ukazala Sari naj se preseli v celico brez oken, Halimi pa v njeno spalnico. Halima je vsa presrečna storila kar ji je bilo ukazano. Sara se je je izogibala in tudi Halimi je bilo nerodno, če sta se srečali. Sara je bila ves čas objokana. Ko je Halima še spala pri Zajnab in Sari, se je bala noči. Toda zdaj jo je komaj čakala. Mirjam je prihajala zadnja spat. Nek večer je Halima dojela, da Mirjam hodi nekam ponoči, in se spraševala kam. Mirjam ji je povedala svojo življenjsko zgodbo, ki Halimo je zelo prevzelo. (glej str.97-103)

En dan, ko se je sprehajala po vrtovih, je izza grmovlja zasačila Saro in Mustafo, ko sta počela prepovedane stvari, ki jih je Apama razlagala med svojimi urami. Obljubila si je, da jo ne bo zatožila, ker jo je že enkrat in ima še zmeraj slabo vest.

● 4. POGLAVJE

Ibn Tahir se je medtem dodobra seznanil s svojimi tovariši, predstojniki in s celotnim šolskim redom. Na začetku tega poglavja je imel stotnik Minučehar predavanja o zemljepisu, nato je Al Hakim vodil novi predmet - o običajih, pozdravih, navadah Grkov, Judjev, Armencev in Arabcev. Pri tem je sam nastopal kot kakšen grški knez, katerega so učenci morali oponašati. Dai Ibrahim je poleg dogmatike in arabske slovnice razlagal tudi Koran ter učil algebro in ostale računske nauke. Ibn Tahir je do njega čutil strahospoštovanje. Dai Abu Soraka jih je nekega dne začel učiti življenjepisa "našega gospoda" - Seidune.

Drugi del nam na začetku predstavi Ibn Tahirjevo prvo pesem Ali, po kateri je kmalu zaslovel kot pesnik. Kasneje je napisal še pesmi Alamut in Seiduna. S pesništvom so bile združene tudi govorne vaje. Sulejman in Ibn Tahir sta bila najboljša med učenci: Sulejman je govoril ognjeviteje, Ibn Tahir pa razumneje. Pri teh predmetih je bil najslabši Jusuf. Sulejman je bil neprekosljiv sabljač in metalec zanke, toda bil je tudi malo ljubosumen na Ibn Tahirja in Jusufa. Drugi del nam tudi razkrije, zakaj pripadniki Alamuta niso smeli razmišljati o ženskah (glej stran 112-114).

Tretji del se začne s prostim časom, ki so ga učenci porabili za razpravljanje o tem, kaj so se naučili pretekli dan. Tema so bile ženske.

Četrti del: Sliši se glas večernega roga - poziv k molitvi in spanje. Učenci so bili otožni. Dan trde šole, strogih preizkušenj in vkljenjenega duha je bil za njimi in misli so se jim sprostile. Spet so se začeli pogovori in razpravljanje, ter želje posameznikov. Sulejman je želel biti ptica (da bi poletel in pogledal, kaj delata njegovi dve sestri), Jusufu je žal, ker je zapustil mater samo (meni, da jo bodo sosedje ogoljufali), Naim pove, da ne živi daleč od trdnjave Alamut in da se je za razliko od drugih sam odločil priti na Alamut in služiti Seidunu. Obeida pravi, da je bil njegov rod že od nekdaj vdan Alijevemu imenu in da mu je oče dal blagoslov, da gre na pot - na Alamut. Džafar se je pridružil Abu Soraki, ko je izvedel, da gre le-ta na trdnjavo. Taki pogovori so jim pomagali prek domotožja.

Peti del: Nekega jutra so učenci izvedeli, da imajo prost dan, ker na obisk prihajajo daiji. V tem delu učenci razpravljajo o **Abu Aliju** in drugih.

Šesti del nam začne pripovedovati o obisku daijev. Tukaj vsak izmed njih pove svojo zgodbo, pohvali najbolj pridne in vestne učence in Abu Ali nakratko predstavi nadaljne načrte Seidune. Na zborovanju izvemo, kako je bil osvojen Alamut. Nato jih v imenu Seidune nagovori veliki dai Abu Ali in jim naroči, naj še naprej širijo njihovo vero in jim razdeli njihov letni prihodek. Po štirih dneh je sestanka konec in daiji se vrnejo domov. Daiji in poglavarji z velikim navdušenjem poslušajo govor. Govor je končal z geslom: Zdaj ali nikoli!

5. POGlavJE

Prvi del: nekega poletnega dne, neposredno po tretji molitvi, je pred grad prijezdil **Abul Fazel Lumbani** s pomembnimi novicami za Seiduno. Abu Ali je učencem naročil, naj gosta sprejmejo z vsemi častmi, saj je Abul 4 mesece skrival Hasana pred zalezovanjem velikega vezirja. Abul je postajal vse bolj nestrpen. Končno se je iz soteske usula tropa jezdecev. Abu Ali in Abul Fazel se pozdravita in na zelo kratko ubujata spomine, nato se Abul rokuje še z drugimi dajji in Minučeherjem. Potem Abul še pohvali učence kot krasne dečke in da sestavljajo vzorno četo.

Drugi del: ko so prišli na Alamut, je Minučehar odpustil učence in naročil, naj bo poskrbljeno za reisovo spremstvo in živali. Sam je z reisom in dajji stopil proti zborovalnici. Abul si med potjo na kratko ogleda utrdbe in poslopja, ter pravi, da ga spominja na vojno taborišče. Abu Ali mu pove, da je na gradu okoli 350 mož, v okolišnjih utrdbah pa okoli 200, in ga obvestil, da lahko v najkrajšem času zberejo do 1500 mož. Abul zamomra, da jih bo vseeno premalo in da se s tako majhno vojsko ne morejo upreti sultanovi vojski. Abu Ali se odpravi obvestiti Seiduno o prijateljevem prihodu. Abul za njim zakriči, naj mu sporoči, naj ga nikakor ne pusti dolgo čakati, ker je sporočilo, ki ga prinaša od reisa Mucuferja zelo pomembno.

Tretji del: dajji so mu medtem delali družbo, služabniki pa postregli s pijačo in jedjo. Abul je dajjem razložil kako sta se s Seiduno spoznala, kako ga je imel za blaznega, ker mu je nekoč rekel, da rabi le tri ljudi, na katere se lahko zanese, in lahko bo zrušil celotno turško cesarstvo v manj kot enem letu. Povedal je, da je bil takrat neprekosljiv šaljivec in zabavljak in da je kmalu veliki vezir postal ljubosumen. Seiduna naj bi pobegnil v Egipt, nato pa izginil. Nekega dne se mu je prikazal v sobi.

Četrty del: Abu Ali se je vrnil in dejal gostu, da lahko gresta, da ga Seiduna pričakuje. Hasan je bil na vrhu stolpa. Prvo sta prehodila dolg hodnik (na vsakem koncu je stal črn velikan s težkim kijem v roki), nato sta prišla do ozkega in strmega vijugastega stopnišča. Pričela sta se vzpenjati, in ker je stopnišče postajalo vedno bolj tesno in strmo, se je Abul začel pritoževati. Ko sta prišla na vrh, je Abul komal še dihal. Pred vhodom sta stala dva črnca. Abul pravi, da se še sultan ni tako zasražil, nakar mu Abu Ali odgovori, da jih je Seiduna dobil cel oddelek od kalifa v Kairu. Stopila sta v preprosto opremljeno predsobo, kjer ju je dočakal Seiduna. Čvrsto sta se rokovala. Stopili so v Seidunovo sobo (nekaj stranskih polic je bilo založenih s knjigami in spisi, tla so bila prekrita s preprogami...). Abul Fazer je Seiduni začel poročati, da je sultan izdal ukaz, da se mora izmailstvo iztrebiti. Proti Alamutu naj bi se namreč pomikala emir Arslan Taševa vojska 30000 mož. Pove mu, da turška konjenica in njegova predstraža utegne priti na Alamut v 3 dneh. Seiduna in Abu Ali sta se začudeno pogledala, saj jih Seiduna še ni pričakoval. Abul mu je predlagal, naj izprazni grad. Seiduna zve, da njegov sovražnik **Nizam al Mulk** ni več veliki vezir, in da je na njegovo mesto prišel **Tadž al Mulk**, ki je bil prej njegov zaveznik, zdaj pa ni več. Nizam al Mulk naj bi sicer prišel ob vezirstvo, dobil pa je zato ukaz, da v najkrajšem času iztrebi izmailstvo. Abul mu zdaj svetuje že dve rešitvi: krajša pot proti zahodu (vodi skozi dežele divjih Kurdov, proti Bizancu in Egiptu) ali daljša proti vzhodu (to mu Mucufer svetuje, saj bi se mu na poti pridružil še Husein Alkeini s svojo vojsko). Svetuje mu, v primeru če misli, da je umik nemogoč, da mu Mucufer ponuja pribežališče (a le njemu in njegovim najbližjim). Seiduna nasprotuje in pravi, da je Alamut nezavzet in da se bodo vseeno uprli in uničili turško konjenico. Abu Aliju naroči naj skliče poglavarje na posvet. Seiduna izda ukaz, da se pripravi učence za posvetitev v fedaije.

Peti del: poglavarji so se zbrali v zborovalnici. Abu Ali jim pojasni situacijo. Minučehar meni, da se nimajo česa bati, da so pripravljeni in da je problem le v številu vojakov (oni jih imajo 30 tisoč, Alamut pa največ 1500). Grk je vprašal kako je z hrano in vodo, nakar je Minučehar odvrnil da so priskrbljeni za pol leta in če takoj pošljejo karavano v Rai, jih Mucufer lahko priskrbi še za pol. Abdul Malik je dejal, da bi Turke lahko prestregli na odprtem polju. Abu Soraka pravi, da se ne smejo prenašati in da morajo misliti tudi na otroke in žene na gradu. Al Hakim predlaga, da jih natovorijo na velbodoe in mezge in pošljejo k Mucuferju. Naposled je Abu Ali dal znamenje, da je zbora konec in se vrnil k Seiduni.

Šesti del: Medtem, ko je Abu Ali posvetil z poglavarji, se je Hasan pogovarjal z Abul Fazelom. Povedal mu je kaj se je spletkarilo na dvoru. Sultan Malek šah je za svojega prestolonaslednika določil svojega prvorojenca (ki mu ga je rodila prva žena). Sultanja se s tem ni strinjala, saj je prestol zagotoviti svojemu štiriletnemu sinu. Temu se je najbolj upiral Nizam al Mulk. Vladar je podlegel svoji ženi. Sultanjo so podpirali številni Nizamovi sovražniki. Ta spor na dvoru je bil kot nalašč Hasanu. Zagotovil ji (sultanji) je, da bodo njegovi možje po vsem Iranu podpirali njen načrt, Tadž al Mulk pa mu je obljubil, da bosta s Turkan Hatuno vplivala na vladarja, da se ne bo preveč brigal za njegove podvige na severu Irana. Če je Nizam al Mulk prehudo pritiskal na sultana, da bi nekaj ukrenil proti izmailcem sta sultanja in Tadž pri njem omaložovala njegove podvige kot da je vse prizadevanje velikega vezirja samo plod njegovega sovraštva do Hasana Ibn Saba. To je sultan tudi verjel. Ko je Nizam izvedel, da se je **Husein Alkeini** utrdil v neki trdnjavi in dvignil v Hasanovem imenu cel kuzistan proti sultanu, se je prestrašil, saj ga je pred leti na dvoru izigral proti sultanu s pomočjo zvižaje (sultanu je rekel da je Hasan neresen burkež in da ga hoče s podlo prevaro spraviti ob službo na dvoru). Tudi temu je sultan 'nasedel' in je Hasana nagnal z dvora. Zdjaj mu je veliki vezir priznal kaj je naredil in je bil zato odpuščen. Dobil je še zadnjo nalogo in sicer, da iztrebi izmailstvo. Ko se je Abu Ali vrnil s poročilom, je Hasan ukazal naslednje: turško konjenico bodo morali na polju uničiti (za to je bil odbovoren Abu Ali), Minučehar je bil zadolžen za obrambo Alamuta, Abdul Malik pa za prevoz žena in otrok h Mucuferju (in ko se bo karavana vračala mora s seboj pripeljati hrano). Abul Fazel je rekel, da bo 'pobegnil' s to karavano domov. Hasan je zahteval, naj o vsem tem obvestijo **Buzruk Umida** in Husein Alkeina. Velel je tudi, naj mu Abdul Malik preden odide pripelje njegovi hčerki h njemu.

Sedmi del: Učenci so medtem nestrpno pričakovali, kaj jih čaka. Sulejman je bil najbolj nestrpen in ko je zvedel kaj jih čaka, se je najbolj bal. Abu Ali jim je vsem sporočil, kaj jih čaka. Kar naenkrat je završalo med njimi, ko so zvedeli, da bodo jutri lahko posvečeni v fedaije. Tisti večer, so vsi skrbno ponavljali, kar so se učili. Vodil jih je Ibn Tahir.

Osmi del: Abdul Malik je pripravljaval žene in otroke na odhod. Tu izvemo o ženah poglavarjev (beri opise oseb).

Deveti del: Abul Fazel je dal Hasanu na dar 4 pesmi od njegovega starega prijatelja Omarja Hajama (pravzaprav so bile prepisane). Skopljenec je najavil prihod Abdul Malika in Hasanovih hčera.

Deseti del: Hasanovi hčerki, Hadidža in Fatima, sta vstopili. Hasan ju je nadrl, da morata v Rai z ostalimi ženami in otroki. Nato je rekel Abdulu naj reče Mucuferju, naj jima da samo toliko jesti kolikor si bosta prislužili z prejo in če ne bosta poslušni, naj ju proda kot sužnji (pol od izkupička naj obdrži, drugo polovico naj mu pa pošlje). Izstopili so iz Hasanove sobe. Ena je rekla: "A si vidla kako je lep?", druga pa zakaj ju nima rad.

6. POGLAVJE

Prvi del: začne se, ko se Seiduna odpravi v vrtove, da bi se tam pogovoril z Mirjam in Apamo. Njegova 'pot' do vrtov nam pokaže, da je Hasan na nek način odvisen od svojih egiptovskih stražarjev, saj bi ga lahko na več načinov ubili, če bi le hoteli. Ko je Hasan prišel v vrtove, ga je tam dočakal Adi (stražaj), kateremu je velel naj mu pošlje Mirjam z levi paviljon, Apamo pa v desnega. Rekel mu je tudi, naj ne izvesta ena za drugo. Prvo je govoril z Mirjam. V znak spoštovanja mu je poljubila roko. Oblečena je bila v svilen haljo, v kateri je običajno spala. Mirjam mu je prvo brala Hajanove pesmi. Nato ji je začel pripovedovati zgodbo svojega življenja in namen njegovega prihoda. Rekel ji je, da je nosil eno skrivnost v sebi 20 let, in da je zdaj pripravljen izpovedati se. Namen njegovega prihoda h Mirjam je bil, da jo prime za daleč nazaj obljubljeni besedo – obljubila mu je, da mu bo pomagala zrušiti sultana (**Maleka šaha**). Spomnil jo je tudi, kaj mu je nekoč dejala: " Če je nekdo spoznal, da je vse tisto, kar imenujejo ljudje sreča, ljubezen, veselje, samo zmoten račun, ki se gradi nakrivih predpostavkah, potem mu postane zelo pusto pri srcu. Edino, kar bi ga še utegnilo zdramiti iz te omrtvičenosti, je tvegana igra z svojo in usodo drugih. *Kdor to more, temu je vse dovoljeno.* " V njegovem pripovedovanju izvemo za njegov peklenski načrt. (o tem glej opis oseb - Seiduna). Prvič v romanu zvemo namen Hasana. Ko je Mirjam vse izvedela, mu je rekla, da ga je sanjala in da je bil strašni sanjač iz pekla. Zdaj, ko je vedela zakaj so rajski vrtovi, ji je dal navodila: če kdo za vse to zve bo usmrčen (ker bo najbrž povedal drugim), z njo vred. Poljubil jo je in odšel (- k Apami).

Drugi del: Apama ga je pričakala oblečena v svojo najsvečanejšo obleko, z vsem svojim nakitom in diademom na glavi...kot takrat, ko jo Hasan spoznal. Hasanu se je zdela živa minljivost vsega, kar je iz mesa in kosti. Tudi ona mu je poljubila roko. Vedela je, da prihaja od Mirjam. Hasan je takoj prešel na namen svojega prihoda. Rekel ji je, da prihajajo gosti. Med pogovorom in norčevanjem Hasana, mu je Apama želela omeniti Halimo (da je zelo lepa in da bila dobra zanj). Toda Hasan je že vnaprej vedel za katero deklico gre. Tu zvemo tudi, da sta bila Apama in Hasan nekoč ljubimca, in da je Apama na smrt ljubosumna na Mirjam. Naročil ji je, naj dekleta pripravi za fedaije, ki bodo prišli v vrtove in da jih morajo prepričati, da so prišli v raj.

Tretji del: Mirjam se je vrnila v spalnico. Mirjam pove Halimi za Hasanov načrt in veli, naj nikomur nič ne govori. Legli sta a nobena ni mogal zaspati.

7. POGLAVJE

Prvi del: V sedmem poglavju smo priča posvečevanju vojakov v fedaije. Zjutraj so mladeniči zajahali svoje konje in s svojimi učitelji zapustili utrdbo. Minučehar jih je ustavil na planoti pod položnim gričem. Končno je Abu Ali prijezdil v spremstvu dajja Ibrahima. Sledi kratek pogovor Abu Alija z Minučeherjom in odhod dajjev na vrh griča. Od tam so gledali boj (s sulicami) dveh bojnih vrst. Potem je dal stotnik Minučehar novo povelje – boj brez konjev s kopji in ščiti. Za tem so se pomerili v metanju kopja (tu je bil Jusuf najboljši) in v sabljanju (najboljši = Sulejman). Po tem, ko Sulejman premaga Jusufa v sabljanju, Abu Ali izzove Sulejmana. Abu Ali zmaga (dvakrat). Nato so učenci morali pridržati dih – zmagal je Ibn Tahir. Ko je Abu Ali ohtel dati ukaz za prihodnjo vajo, je prišel sel z gradu in ga pozval naj se nemudoma zglesi pri Hasanu.

Drugi del: medtem je na gradu Hasan dobil (poslano po golobih) dve sporočili: prva je bila od **Buzruk Umida**, ki mu je želel sporočiti, da so bili oni že napadeni od Hamadanskega emirja **Arslana Taša** in da so mu odbili napad konjenice, ki se zdaj bliža Alamutu. Drugo sporočilo je prihajalo od **Huseina Alkeinija**, ki mu sporoča, da je emir **Kizil Sarik** udaril z vso vojsko proti njim. Sporočil mu je tudi, da so brez vode, hrane in da je vroče, ter da bo on vztrajal pri napadu, toda da se njegov (Hasanov) sin **Hosein** upira in da želi da se predajo. Sporočili so, da čakajo na navodila. Na drugo sporočilo se je Hasan zelo razjezil in zmerjal svojega sina za zločinca in izdajalca, ter zagrozil da ga bo sam ubil.

Tretji del: Ko je Abu Ali prišel h Hasanu, mu je ta izročil ode pismi. Hasan je poslal odgovor na obe utrdbi. Napisal je, naj pustijo Huseina in druge nezadovoljneže pustiti stradati in trpeti žejo. Potem je dejal Abu Aliju, da morajo biti fantje prvo posvečeni v fedaije.

Četrty del: Popoldne so se izpiti nadaljevali. Abu Soraka je izpraševal, Abu Ali pa je nadzoroval. Nekaterim se je pri spraševanju zataknilo, predvsem Jusufu in Sulejmanu. Na koncu izpita je Abu Ali povedal, da bodo vsi posvečeni v fedaije ob času pete molitve (terež zvečer).

Peti del: Iz Raija je pridrvel sel, da sporoči Hasanu, da okrepiteve od Mucuferja že prihajajo. Tik za njim je prijezdil oglednik in obvestil Hasana, da so turške konjenice vse bližje Alamutu in naj jih pričakujejo še isto noč. Hasan skuje načrt: Mucuferjovi ljudje bodo Turke počakali, nato jim sledili do Alamuta. Ko predejo, bodo napadani tudi od zadaj.

Šesti del: Zvečer je bila slavnostna posvetitev v glavni dvorani. Učenci so v ta del utrdbe prvič stopili, prej jim to ni bilo dovoljeno. Vsi so bili v belem (učenci in dajji), cel prostor je bil v belem. Abu Ali je na začetku opravil večerno molitev, nato jim je govoril o junaštvu mučencev, grozil je s strahovitimi kaznimi in pogubljenjem, razpihal jim je duše in v njih vlil odločnost. Povedal jim je kaj postajajo – fedaiji (tisti, ki se žrtvujejo za nekaj svetega). Govoril je zaobljubo, katero so vsi ponavljali za njim. Zdaj že fedaiji so dobili prapor, na katerem je bil izpisan verz iz Korana, ki ga je prevzel Ibn Tahir. Rekel jim je, da dokler bo živ vsaj en fedai, morajo to zastavo čuvati.

Sedmi del: Abdul Malik je že krenil s svojo četo na dogovorjeno mesto. Abu Ali je moral (po Hasanovem ukazu) zbrati potrebne čete in iti proti soteski, kjer bodo dočakali turško konjenico. Velel mu je tudi, naj s seboj vzame fedaije s Abu Soraku kot načelnika.

Osmi del: Ko je odslovil Abu Alija, je odšel v vrtove za gradom. Adiju je velel naj ga pelje v Mirjamins paviljon in tja privede še Apamo. Ko so se vsi trije zbrali, so se Hasanovi ukazi začeli: želi, da so vrtovi videti kot nekaj nadzemskega. Želi, da poskrbijo za tako razsvetlavo, da bo noč videti kot dan. Apama bo morala narediti kitajske

svetilke, skopljenci jedi in pijačo. Rekel je, da se bo vrnil naslednji dan med drugo in tretjo molitvijo in da bo takrat hurijam (deklicam v vrtovih) povedal kaj morajo delati. Rekle so mu naj pride kot kakšen kralj s spremstvom. Apamo je vprašal, če je pripravila neko kislico, ki skrči kožo (za večno devišstvo). Prikimala je. Odšel je!

Deveti del: V svojih prostorih je še enkrat razmislil o vsem. Ni mogel spati. Vznemirjala ga je čudna negotovost. Razmišljal je celo o tem, kako bi pobegnul in se izognil vsemu.

8. POGLAVJE

Prvi del: Učenci so se utaborili za stražarskim gričem in poskušali zaspati. Začeli so se pogovarjati. Ibn Tahir je medtem strmel v zvezdno nebo in razmišljal o svoji mladosti, o Hasanu, raju in rajskih deklicah.

Drugi del: Bojni rog je zatrobil in vojska je planila na noge. Ibn Vakas, ki je zadnji stražil, je rekel da se bližajo sultanovi. Abu Soraka je fedajjem velel, naj pripravijo loke in tule in jih popeljal na vrh griča. Začelo se je svitati. Abu Ali je na obzorju videl Buzruk Umida. Boj s Turki se je začel. Njihova naloga je bila iztrgati zastavo iz rok sovražnikov. Fedajji so z vrha griča gledali boj starih vojakov. Končno so tudi oni dobili ukaz, da gredo v boj. Med Turki je nastala zmeda in vsi so se prestrašili jeznega Jusufa, ki je rjovel. Sulejman je lovil zastavonošo, Ibn Tahir pa polkovnika. Ibn Tahir se je pognal za Sulejmanom. Abdul Malik in Mucuferjevi ljudje so odločili zmago. Sulejman je padel s konja, Ibn Tahir je sovražnika potisnil do hudournika in le-ta je padel v deročo reko. Ibn Tahir je vzel črni prapor, toda konj se mu je pod vodo dušil. Rešili so ju. Vrnili so se proti taborišču.

Tretji del: zmaga nad Turki je bila popolna (Turški poveljnikin 112 sovražnikov je bilo ubitih, izmailcev pa le 26). Abu Ali je dal izkopati jamo, kamor so zmetali sovražnike. Polkovniku so odsekali glavo in jo nataknili na sulico vrh stražarskega stolpa. Vrnili so se na Alamut.

Četrti del: Hasan je bil s svojega stolpa opazoval potek bitke. Bil je zelo zadooljen. V sobi ga je čakal Buzruk Umid. Hasan ga je bil vesel. Potekal je kratek pogovor, nato je v sobo prišel Abu Ali. Pripovedoval je o bitki. Hasan je rekel, da gre v zborovalnico osebno čestitati svojim ljudem.

Peti del: Al Hakim (Grk) je poskrbel za ranjence. Med zdravljenjem je še fedajjem razlagal osnove medicine. Ko je končal z izmailci, so ga čakali še ranjeni Turki. Abu Ali je ukazal, da se mora do ranjenih Turkov obnašati kot da so prijatelji in da jih bodo potrebovali za talce. Manjša dela je Al Hakim prepustil kar svojim pomočnikom – fedajjem. Al Hakim je po končanem delu poiskal poglavarje. Te so praznovali zmago nad Turki. Pridružil se jim je. Med slovesnostjo se je prikazal Hasan, ki jim je čestital. Najprej Abu Aliju, ki je vodil celo 'operacijo', nato Abdul Maliku, Abu Soraka, Minučehar pa je bil zglašen za emirja in poveljnika nad vsemi posadkami izmailskih gradov. Nato sta Abu Ali in Hasan razglasila komu pripada kolikšen del plena. Minučehar in vsak med poglavarji, ki so se boja udeležili so dobili po eno bojno opremo in enega konja, 10 zlatnikov. Abu Soraka je dobil ukaz, da najde še novih bodočih izmailcev, ki morajo biti nedolžni. Hasan je tudi odredil, da le tokrat lahko vojaki pijejo vino (zato ker so Mucuferjevi ljudje na gradu).

Šesti del: ves ta čas so tudi vojaki praznovali zmago (alamutski in Mucuferjevi). Jedli so janjce in vole. Prihajalo je tudi do prepirov, a so jih desetniki krotili. Desetniki jim dajo vino. Vojakom ni jasno kako to, da ga zdaj lahko pijejo. Desetniki odgovarjajo, da je Hasan dovolil in da ima tudi ključ od raja. Fedajji so se zbrali na strehi in si pekli janjca. Vina niso pili. Nehote jih je obšel prezir do navadnih vojakov in vedeli so, da so izbrana četa.

9. POGLAVJE

Prvi del: Deveto poglavje se spet dogaja v vrtovih. Ob svitu je Adi pripeljal Apamo k deklicam. Vse so še spale, kar je Apamo razjezilo. Zbujala jih je z divjim ropotom in jih zmerjala. Deklice so začele izdelovati lampijone, vodila jih je Fatima. Ves ta čas, ko so delale, so se pogovarjale o Hasanu. Ko je Apama slišala temo njihovih pogovorov jim je zagrozila, da bodo nekatere mogoče do konca dneva ob glavo. Dekleta so se pogovarjala o tem, kako preslepiti oriskovlance raja. Halima je vprašala zakaj se sploh morajo pretvarjati, da so v raju, nakar jo je Apama nahrulila. Mirjam je Halimi zaupala, da bodo vsi trije lepi mladeniči. Punce so vedele, kaj bodo morale delati, ko oni pridejo – poljubljeni se z njimi in delati kar jih je Apama učila. Halima in Sara sta se spet spoprijateljili. Pri eni igri (ki sta jo Halima in Sara odigrali, da bi videli katera bo dobila lepšega fanta), je Halima goljufala in ko je morala igrati zares pa zgubila. Mirjam ju je dobila in vzela Halimine kocke ter ju nadrla. Spet sta se skregali, ker je Halima rekla, da bo fantom povedala da je Sara zaljubljena v njo. Fatimo ni bilo strah, da bi se pred fanti izdala. Lampijoni so bili gotovi. Nato jih Mirjam odpelje v garderobo, kjer si vsaka poišče kraljevo oblačilo, ki ji je najbolj všeč. Zdaj so se res počutile kot hurije. Nenadoma je zatrobil rog – Seiduna prihaja!

Drugi del: Hasan je imel medtem v svoji sobi dolhi pogovor z velikima daijema (Buruk Umida in Abu Alija). Hasan je želel, da bi bil tudi Husein Alkeini poleg. Hasan je začel z oporoko. Razložil je, da njegov naravni naslednik – njegov sin, da je izdajalec in da ga prav nič ne briga vse to. Rekel je, da njegova zamisel ni tako nova in da jo je pred 20 leti v Kairu poskusil kalif **Hakim Prvi**. Povedal jim je svojo zgodbo in zgodbo rajskih vrtov. Pokaže jima 'zel', indijsko konopljo z nekakšnim sokom. Povedal je svojo izkušnjo s 'sladkornimi kroglicami', ki jih je zaužil pri nekem indijskem knezu. Pove jima, da je takrat spoznal Apamo, ki mu je razkrila kaj se skriva v tistih kroglicah – HAŠIŠ. Zaupa, da se hašiš dobi iz indijske konoplje. Končno jima pokaže raj – a le iz tlorisa. Zdaj, ko oba vesta za Hasanov peklenski načrt, ju še zanima kako bo to izvršil. Hasan je zahteval od Alija, da mu nevede tri fedajje, ki bodo prvi preizkusili, če Hasanaov načrt deluje, a pod pogojem da so si vsi trije med seboj po značaju različni. Izbrali so Sulejmana, Jusufa in Ibn Tahirja (Hasan je rekel, da če ne bo on odkril prevare, je ne bo nihče). Hasan, Buzruk in Abu so se odpravili v vrtove. Seiduna je dal sporočiti, da prihajajo v vrtove:

10. POGLAVJE

Prvi del: Deklice so se odšle pripraviti na sprejem (preoblekle so se in nališpile). Zbrale so se pred poslopjem. Abu Ali in Buzruk sta pohvalila deklice, da so lepe. Hasan deklicam pove, da je bil poslan od Alaha, da naredi raj. Nato jim

pove kdo pride in jim jih malo predstavi: Jusuf (strašen za sovraga in dober za prijatelja), Sulejman (lep in hraber kot lev), Ibn Tahir (umen, trden kot bron, penik). Nato jim je še enkrat zagrozil, naj se ne izdajo. Ustrašile so se. Hasan vpraša na samem Mirjam in Apamo katere deklice bodo zastopale kateri vrt (trije vrovi pa so). Prva bo Fatima (za Sulejmana), druga Sulejka (za Jusufa), in Mirjam (za Ibn Tahirja). Mirjam se je užalila in zajokala. Pomislila je, da je ta vsa leta Hasan sploh ni ljubil, ampak jo je le potreboval za izpolnitev svojega načrta. Užaljeno je sprejela svojo nalogo. Vrnil se je k deklicam in zaklical po Sulejki, ter ji ukazal naj si izbere 7 tovarišic, ki bodo z njo v prvem rajju. Izbrala si je: Hanafijo, Asmo, Habibo, malo Fatimo, Rokajo, Džado in Zofano. Fatima si je izbrala: Zajnab, Hanum, Turkano, Šeherejo, Saro, Lejlo in Ajšo ter Halimo. Mirjam so ostale: Hadidža, Sit, Džovajra, Rikana, Safija in Taviba. Hasan je pozval voditeljice k sebi in jim naročil, naj jim za začetek ponudijo mleko in sadje, potem vino (same lahko spijejo za začetek le po eno čašo). Ko bo rog trikrat zatrobil, jim morajo v čaše razstopiti hašiš, da zaspijo in da jih skopljenci odnesejo nazaj. Na koncu je še na samem Apami dal zavojček (s hašišom) in ji velel naj se ne prikaže fedaijem in naj pazi, da Mirjam ne ostane sama s Ibn Tahirjem.

Drugi del: Na gradu je Hasan odslovil svoja prijatelja. Stotniku Aliju je velel naj ga po zadnji molitvi počaka v kleti z devetico mož, ker mu bo pripeljal tri speče mladeniče, ter da jih bodo na nosilih odnesli v vrtove. Ukazal mu je, da če se kateri izmed njih zbudi, naj ga ubije in pripelje k njemu.

Tretji del: ta del nam napove razgovor o Seiduni med Abu Alijem in Buzrukum Umido. Abu Ali je rekel da se mu zdi Hasan včasih malo prenapet in blazen. Buzruk mu je povedal, da je na Alamut hotel pripeljati svojega sina Mohameda, in da je zdaj zelo vesel da ga ni. Takoj za tem mu je poslal pismo naj ne hodi na Alamut, naj odputuje v Egipt ali Sirijo.

Četrti del: Abu Soraka in Grk se pogovarjata na strehi ob večerji in vinu, kaj ima Hasan za gradom. En reče da ima molilnico, drugi da ima hareme (da so celo videli, da so karavane pripeljavale lepotic). Nato Grk utemeljuje svoje mnenje. Na streho pride Abu Ali in reče Abu Soraki naj mu pripelje med 4. in 5. molitvijo izbrance (Sulejman, Jusuf, Avani) pred poslopje vrhovnega poglavarja, ker jih pričakuje.

Peti del: Fedaiji so bili osupli ker so izvedeli, da pojdejo pred Hasana. Noben od njih ni vedel, kaj jih čaka, kako naj se vedejo pred poglavarjem. Izbranci so se oblekli v bele halje in ozke bele hlače. Jesti niso mogli. Ostali fedaiji so si jih ljubosumno ogledovali.

Šesti del: Abu Ali jih je pričakal na vhodu poslopja. Odpeljal jih je do Seidune. V sobi jih Hasan pohvali, vsakega posebej in jim pove na katero njihovo dejanje je ponosen. Nato jih je vprašal kako trdna je njihova vera. Hasan se je ustavil pri Ibn Tahirjevem odgovoru na vprašanje ali meni, da ima Seiduna ključ do raja. Ko jim je rekel, da jim bo za eno noč odprl vrata od raja, so se vsi trije začudili. Velel jim je leči na neka nizka ležišča in pojesti kroglice ter popiti vino. Zaspali so po nekem času, vendar so še prej stopili v svet halucinacij.

● 11. POGLAVJE

Prvi del: do večera so bile priprave v vrtovih končane. Mirjam je s tovarišicami ostala na osrednjem otoku. Fatima je bila levo, Sulejka desno. Vse tri prostore so ločili prekopi. Šah rud je omogočil, da zvoki niso mogli iz enega v drug vrt. Adi je še zadnjič odpeljal Apamo na kontrolo vrtov. Nato je razdelila zadnje ukaze. Vsaki izmed voditeljic je dala po dve kroglici za uspanje gostov (drugo za rezervo). Ko je Apama odšla, so deklice vedele, da se bliža odločilni trenutek. Pri Fatimi je bilo najbolj živo in veselo. Strah je izginil (vino in razsvetljava so naredili svoje). Punce so izpraševale in tekmoval.

Drugi del: Deklice pri Sulejki so bile bolj zaskrbljene. Asma je spraševala neumne malenkosti, mala Fatima se je stisnila v kot, Sulejka je bila polna nestrpnosti. Čast, da je načelovala svojemu oddelku, ji je stopila v glavo. Domišljala si je, da se bo Jusuf zaljubil samo v njo.

Tretji del: Mirjamin vrt je bil pust in mračen, deklice so bile plašne. Mirjam je bila s svojimi mislimi daleč – pri Hasanu. Skriva se je opijala z vinom. Naenkrat kot da se je prebudila iz sanj, spomnila da pričakuje Ibn Tahirja. Začutila je bližino usode.

Četrti del: Velika daija sta molče spremljala Hasana na vrh stolpa. Šli so do nadzidkov, ki so ločevali vrtove od ostalega sveta, in pogledali podse. Vsi trije paviljoni so bili prikriti v morju luči. Abu in Buzruk sta ga hvalila, da je mojster. Rekel jima je, da ga je za to vse navdušil Omar Hajam in na kakšen način ga je navdušil. Abu Ali ni mogel dojeti, kako se je Hasan spomnil tega briljantnega načrta. Hasan je med tem razlagal kako se je njegov načrt razvijal in kako je tedaj prišlo do tega. Hasan jima je govoril o svojem življenju in dogodkih. Buzruk Umidu ni bilo jasno, zakaj je Hasan uporabil za žrtve fedaije, ki mu zaupajo in so mu vdani, ter so njihovi prijatelji. Na to mu je Hasan odgovoril, da moč sleherne ustanove počiva na zaslepljenih pristaših. Nato sledijo filozofske utemeljitve Hasanovega načrta in argumenti. Prvi se je zbudil Sulejman.

Peti del: okrog Fatime je nastal molk, ko so skopljenci prinesli Sulejmana v paviljon. Zajnab je šepnila Fatimi, naj odgrne črno plahto spečega gosta. Končno se je Sulejman zavedel, da je v rajju. Halimi je bil Sulejman všeč, čeprav se ga je po eni strani bala in se venomer skrivala. Tudi Sulejman je čutil enako. Nato je Fatima zapela Sulejmanu pesmico o tem istem večeru. Medtem ko sta Sulejman in Halima malo zaspala, sta Zajnab in Fatima zložile še eno pesmico za njiju dva. Sulejman je bil že kar pošteno opit od vina. Rog je zatrobil...trikrat... Fatima je pripravila kroglice z vinom. Mimogrede je vzel Halimino zapetnico in jo skril pod haljo ter zaspal. Halima ga ni izdala, saj je bila zaljubljena vanj. Čakale so, da ga pridejo iskat.

Šesti del: Hasan, Abu Ali in Buzruk se spet pogovarjajo o Hasanovem načrtu. Hasana na tiho grize spoznanje, da ni Alah. Na zemlji želi biti to, kar je v nebesih Alah. Drugi deček se je prebudil...

Sedmi del: Deklice so z zadržanim dihom gledale, kako je Sulejka odgrinjala spečega Jusufa. Čudile so se njegovi velikosti. Medtem ko so deklice hotele spesniti nekaj za Jusufa, se je ta že zbudil. Vse je potekalo dobro, kljub slabemu začetku. Jusuf je sanjal, da se je spremenil v orla in priletel v raj. Deklice so se smejale njegovim sanjam. Jusuf je vedno znova spraševal neka vprašanja, kot da ne bi bil verjel, da je v rajju. Jedel je in pil. Zapele so mu Pesem o Jusufu in Sulejki. Poljubila ga je in mu zaplesala. Nato sta imela svoje minute užitka in Jusuf je zadremal. Jusuf se je nato zagledal v Džado in malo Fatimo, Sulejka je bila vesela. Deklice s Sulejko na čelu so mu razkazale vrtove. Jusuf ji je (Sulejki) obljubil, da jo ne bo nikoli pozabil. Ko so se vrnili v paviljon, je Jusuf poljubil Džado

(medtem ko mu je Sulejka točila vino). Sulejka ju je videla in se razjezila. Vendar je videla v oknu odsev Apaminega obraza in se takoj zavedla. Rekla mu je naj si sam izbira hurije. Pili so naprej...Rog je zatrobil, Sulejka mu je dala hašiš in Jusuf je zaspal.

Osmi del: Hasan jima razloži, da bo s hašišom zgradil moč in oblast ustanove. Hasan ju spomni, da želi ustvariti lastna živa bodala. Hasan pove Buzruku, da se mu zdi, da ga ima tudi on za blaznega (kot ga je imel Abul Fazel). Abu Alija in Buzruka je zanimalo kaj mu bodo fedaiji, Hasan jima je pa odgovoril, da bodo oni strah in trepet vladarjev, saj se ne bodo bali smrti. Skopljenec je prišel po Hasana in mu rekel, da ga Apama prosi naj pride v srednji paviljon (nekaj ni v redu s Ibn Tahirjem).

● 12. POGLAVJE

Prvi del: V Mirjamine paviljonu je zavladovala tišina. Zdaj je spet v Mirjam zaživela tista bolečina. Ali jo Hasan nima niti malo rad, da ji je poslal ljubimca?! Rikana mu je morala odgrniti obraz. Mirjam je v njem videla otroka. Zaplesala se in zapele. Zbudil se je, ves zmeden in plah. Ni mogel verjeti. Želel si je ogledati vrtove. Ni hotel verjeti, da je v raju. Predstavila se mu je. Mirjam ga je pregovarjala v to, da je v raju. Besno je odvrnil, naj mu prizna, da je vse to ostudno sleparstvo. Tedaj je gepard Arihman skočil in Ibn Tahirja podrl na tla. Zdaj je verjel. Ozrl se je okrog sebe in v daljavi zagledal Alamut. Vprašal je Mirjam kaj je tisto, pa mu je odvrnila, da je zid Al Araf, ki loči raj od pekla. Bil je siguren, da je videl neko senco na vrhu. Mirjam mu je rekla, da je najbrž kakšen junak, ki je padel za pravo vero. V raj ne sme, ker je prekršil Allahovo 6. zapoved, v pekel tudi ne, ker je umrl kot mučenec. Zdaj mora ostati tam in gledati obe strani. Ibn Tahir jo je naprej spraševal. Krenila sta proti paviljonu. Pred stopniščem je slišala rahel žvižg, Apamin žvižg (hotela je govoriti z njo). Ibn Tahirja je odpeljala ostalim dekletom. Apama jo je nahrulila, zakaj se pogovarja o Alahu in raju s treznim Avanijem. Zakaj ga ne opije?! Mirjam se zgovarja na to, da sama lahko presodi kaj je prav. Apama zagrozi, da bo povedala Seiduni. Vrnila se je h gostu. Želele so ga okopati, a se ni pustil, zato so zapustile sobo. Začel se stikati a ni ničesar našel. Okopal se je. Vrnile so se, on je bil še zmerom v bazenu. Začele so tekmovati v ljubeznivosti. Ko je vstopila Mirjam, ga je obšla zadrega. Zahteval je brisačo in obleko. Zleknil se je na blazine in začela se je splošna gostija. Želele so da jim nekaj spesnari, a se je upiral. Zagledal se je v Mirjam in ni mogel sneti oči z nje. Pa je le povedal nekaj pesmi. Ves ta čas je gledal Mirjam, kateri je to pasalo. S sladko grozo se je zavedal, da ljubi prvič, da ljubi neizmerno in globoko. Začel je poljublja njeni roki in jo nato prosil, da bi rad, da sta sama. Mirjam mu je ustregla. Obljubile so ji, da ji bodo zložile pesem, kako se je zaljubila in jima kasneje zapele. Vrnila se je k njemu. Obadva sta bila v zadregi. Po pogovoru je Ibn Tahir zajokal. Mirjam se je ustrašila. Rekel ji je, da je prešibak in da je ona prelepa.. Rekel ji je, da bi celo Alaha vrgel s prestola in njo tja postavil. Poljubila ga je na ustnice, njega pa je obšla blaženost - njen vrhunec.

Drugi del: medtem so deklice pile vino v eni izmed spalnic. Zatekla jih je Apama. Zagrozila jim je, da bodo obglavljene. Nekatere so bruhnile v jok. Deklice je poslala h njima in velela, naj ji ena pride poročat kaj se dogaja. Deklice so vstopile in ujele trenutek ljubezni. Mirjam jim je na obrazih videla, da jih je dobila Apama. Zapele so jima pesmico.

Tretji del: Medtem je Apama poslala po Hasana. Adi ga je pripeljal. Rekla mu je kar je videla in slišala. Hasan je odvrnil, da je izbrala pravo pot. Reče mu, da se je Mirjam zaljubila v Ibn Tahirja. Hasan je zarzel. Hasan je zahteval Mirjam. Mirjam je prosila Ibn Tahirja naj zloži pesem zanj, če jo zares ljubi. Hasan zagrozi Mirjam, naj pazi kaj dela in naj ostaja pri tem hladna. Apama in Mirjam sta dojele, da je Hasan ljubosumen. Hasan se spomni na svojega prijatelja Omarja.

Četrti del: Mirjam se je vrnila in Ibn Tahir ji je prebral pesmico. Mirjam so se na koncu zalesketale oči. Poljubila ga je. Izpil je čašo z vinom in kroglico hašiša. Zavrtelo se mu je v glavi in Mirjam ga je objela. Haluciniral je, medtem pa prosil naj ga ugrizne pod srcem, da bo vedel, da je še tu. Ugriznila ga je, on je pa zaspal. Ogrnile so ga v njegovo haljo.

Peti del: Abu Ali in Buzruk sta medtem gledala čez nadzidke in ugotavljala ali sta le orodje Hasanovega peklenskega stroja. Buzruk je rekel da je Seiduna blazen. Kujala sta načrt kako Hasana poslata v Šah rud. Ugotovita, da se ga oba bojita in da sta posvečena v njegovo skrivnost ter da bi vsak odmik pomenil smrt. Hasan je prišel nazaj. Pogovarjajo se o rajskih dogodkih. Hasan reče, da morajo sprejeti prve vernike in obiskovalce raja.

Šesti del: Skopljenec so se vračali po Sulejmana. Halima je najbolj trpela, saj se je renično zaljubila vanj. Ko so odšli, so se deklice začele jokati.

Sedmi del: ko so črnci odnesli Jusufa, sta jokali le Džada in mala Fatima. Sulejki ponos ni pustil pokazati čustev. Hanafija jo je zbodla, Asma ji je odgovorila, da je brez srca. Sulejka je zajokala.

Osmi del: skopljenec so prinesli v klet svoje živo breme. Zgoraj (na vrhu) je Hasan odgrnil speče in Buzruk je komentiral, da so utrujeni. Hasan je odslovil prijatelja.

Deveti del: skopljenec so spodaj v vrtovih ugašali in snemali svetilke. Bila je čudovita poletna noč s svojimi tisočimi skrivnostmi. Plesni mojster Asad je predlagal, da pogledajo h deklicam. Vse so tiho in utrujeno spale.

● 13. POGLAVJE

Prvi del: Prihodnje jutro sta velika daija prišla h Hasanu. Fantje so še spali. Hasan je zbudil prvo Jusufa. Seiduna ga je prepričeval, da je sanjal, Jusuf mu je pa zagotavljal kakor je vedel in znal, da je bil v raju. Jusuf je ves siguren vase in v Hasana rekel, da veruje, da mu je bil dam ključ od raja. Sulejman se je prebudil. Vsega se je spomnil. Potipal se je po telesu in najdel Halimino zapestnico. Sulejmana je Hasan hotel obrniti na isto foro, vendar mu je le-ta pokazal Halimino zapestnico. Hasan mu je majaje z glavo povedal da ne bi smel ničesar vzeti s seboj. Medtem se je Ibn Tahir zbudil. Otresel se je omotičnosti. Ves začuden je sledil pogovoru. Spomnil se je dogodkov pretekle noči in začutil Mirjamine ugriz pod srcoem. Ibn Tahir je priznal Hasanu, da ima ključ od rajskih vrat. Fantje so se vrnili s stolpa h tovarišem. Oba daija sta Hasana objela.

Drugi del: ostali fedaiji so ves ta čas ugibali in razmišljali kam je trojica izginila čez noč.

Tretji del: Trojica odsotnih se je prikazala. Sulejman je bil utrujen in lačen. Trojico so odnesli h posteljam v spalnice in jim dali mleka in kruha. Sulejman jim je rekel kje so bili preteklo noč. Niso verjeli, smejali so se. Sulejman je nadaljeval in jim do podrobnosti povedal svoje doživetje. Ibn Tahir se je med Sulejmanovim pripovedovanjem nehote potipal za Mirjamin ugriz. Govoril jim je o kroglicah, vrtovih, deklicah, Halimini zapestnici, celici s tremi ležišči, jedi in vinu. Sulejman se je spremenil, to so vsi čutili. Sulejman in Jusuf se stepeta (ker Jusuf pravi da Sulejman pretirava, in se mu smeje). Sulejman je vzel eno sabljo s tal in se pognal proti Jusufu, toda preden je kaj nepremišljenega mogel napraviti, ga je Ibn Tahir že držal za roko v kateri je držal sabljo. Umirili so se. Sulejman je nadaljeval. Ko je končal, je bil na vrsti Jusuf. Začetek in konec so že poznali. Ko je začel govoriti o Sulejki, ga je zajel zanos. Zaljublil se je vanjo. Ni želel priznati, da jo je prevaral z Džado. Najkrajši je bil v pripovedi Ibn Tahir. Povedal jim je za Mirjam, za geparda Ahrimana, za Al Araf.

Četrty del: Apama ni vso noč spala. Razmišljala je o svoji mladosti in o Hasanu. Jezno je zbudila skopljence, ki so brezskrbno spali. Pripeljati so jo morali do Fatiminega otoka. Deklice so spale, zato se je Apama jezno zadržala in jih zmerjala za vlačuge, ter jim ukazala da pojdejo domov. Na osrednjem otoku jim je prišla Mirjam naproti. Bila je že napravljena. Tudi Mirjamine deklice so se zbudile. Apama je s skopljenci odšla zbuditi še tretji paviljon. Kmalu se je tudi Sulejka s svojimi tovarišicami vrnila domov. Spet se je začelo vsakdanje življenje v vrtovih. Sredi popoldneva je Hasan prišel s 4 kijonosci. Želel je vedeti podrobnosti od sinoči. Poazol je zapestnico in povprašal čigava je. Halima je od straha ostala brez glasu. Vedel je da je Halimina, a ji je dal oz.podaril življenje. Vrgla se je vsa srečna njemu pred kolena. Proti večeru so si ob ribniku pripovedovale dogodke minule noči.

Peti del: Še isti dan se je na Alamutu izvedelo o trojici in rajju. Abu Soraka je prišel pogledat, če so se izbranci vrnili. Spali so. Fedajji so mu povedali, kje je trojica bila. Abu Soraka je takoj odhitel sporočiti Abu Aliju, kaj se govori. Abu Ali se je samo smejal in rekel, da če tako pravijo, da je tako bilo. Grk je na vse to rekel, da je to še ena Hasanova sleparska igra.

Šesti del: Dai Ibrahim je čisto drugače sprejel novico. Kasneje si je rekel, da Hasan ve, kaj dela. Emir Minučehar je vstopil v sobo, kjer se je govorilo o minuli noči. Verjel je pred ostalimi, ko pa je prišel v svoje prostore, ni bil več siguren.

Sedmi del: Ibn Tahir se je zbudil sredi noči. Vsi so spali. Bil je nemiren. Proti jutru je prišel do Niamove postelje in mu pokazal Mirjamin ugriz. Niam mu je pomagan narediti odtis Mirjaminih zob s pomočjo voska. Ibn Tahir je bil zelo vesel, ko je bilo končano. Legla sta.

Osmi del: Hasan je prišen na nočni obisk h Mirjam. Mirjam ga je zmerjala za strašnega gospodarja. Zanimalo jo je, kaj bo storil z fedajji in kaj s nosečnicami. Apama naj bi imela snov za splav, tudi če ne uspe, bo naaraščaj prišel prav - meni Hasan. Mirjam ga prosi, naj ima usmiljenje s Ibn Tahirjem. Hasan ji ne more ničesar obljubiti. Odšel je.

● 14. POGlavJE

Prvi del: Kmalu so se pokazale posledice poraza sultanovih predstraž pred Alamutom. Od vseh strani so na Alamut prihajala poročila o razvoju stvari. Dan po bitki je Abdul Malik prijezdil s 120 konjeniki proti utrdbi Rudbar. Oglezniki so javili, da Turkov ni več kot 100. Počakali so jih. Ob svitu se je napad začel. Odjezdili so proti Raiju. Že prve dni po bitki so na grad začeli prihajati novi verniki. Abu Soraka je imel z njimi polne roke dela. Najmlajše in najkrepkejšje je dajal v skupine za fedajje, ostale pa je Minučehar tvoril v edinice. Stari odlikovani vojaki so zdaj postajali desetniki in tako naprej. Tako so vsi dobili napredovanje. Komaj 10 dni po zmagi so bile prejšnji vojski priključene 2 nove edinice po 100 vojakov. Hasan je dejal daijema, da bo treba sestaviti nova pravila in nov sistem: s smrtjo bo kaazonovan kdor se bo zoperstavljal starešinam ali kdor ne bi izvršil ukaza ali kdor bi v prepiru ali sovraštvu ubil izmailca ali kdor bi govoril grdo o Seiduni ali kritiziral njegove ukrepe ali kdor bi pil vino... Bila je ustanovljena posebna šola za refike. Za vse je bil izdelan nov učni načrt. Fedajji so adslej prejemale samostojne naloge. S talci - ranjenimi Turki so ravnali lepo. Tiste, ki so jim zaradi ran morali odsekati ud, je dal Hasan izpustiti.

Drugi del: Sulejman in Jusuf sta bila naslednji dan deležna nemira. Čutila sta, da nekaj pogrešata. Nista mogla spati. Bila sta žejna, a voda jima ni zalegla. Želela sta si vina. Tudi Ibn Tahir ni spal.

Tretji del: Ibn Tahirse je vsako jutro otožno spravil v šolo. Gledal je novince in vedel da je skoraj včeraj tudi on bil en. Mirjam je bila velika skrivnost, ki ga je ločila od vseh novincev in tovarišev. Ob večerih jim je bilo še najhujše - niso mogli nehati misliti o rajskih razkošjih. Sulejman je enkrat celo zbral pogum in prosil Abu Alija za nalogo, ki mu bo dala vstop do raja. Abu Ali se je vrnil h Hasanu, a Hasan je vedel za kaj se gre.

Četrty del: Sulejmana je nosila luna. Usedel se je na Naimovo posteljo in klical Halimo. Naim se je ustrašil in zakričal. Sulejman se je zbudil. Naim je naslednji dan zahteval premestitev.

Peti del: Med ostalimi fedajji se je tekmovalo, kdo bo bolje izvršil zadano mu nalogo. Vse je kazalo, da se emirju ni posebno mudilo priti pred Alamut. Izpuščeni ujetniki so emirju govorili o čudežnem življenju izmailcev na Alamutu in o njihovem poglavarju, ki ima moč poslati svoje vernike v raj.

Šesti del: Po obisku fedajjev se je tudi življenje v vrtovih spremenilo. Vse so primerjale ljubezenska doživetja med seboj. Veliko so ugibale tudi o tem, ali bodo drugič prišli isti ali drugi gosti. Sulejka je počasi prebolela Jusufa, Halima pa nikakor ni mogla jokati. Mirjam je trepetala za Ibn Tahirjevo usodo. Do Ibn Tahirja je čutila nekakšno materinsko skrb. Bilo ji je kot da je za njegovo in Halimino usodo osebno odgovorna.

Sedmi del: Meseč dni po zmagi je oddelek Muciferjevih ljudi na Alamut pripreljal sla, ki ga je Hasanu poslal Tadž al Mulk. Hasan ga je takoj sprejel. Sultan je odstavil emirja Arslana Taša in mu dal ukaz, da najpozneje v enem mesecu poruši in osvoji Alamut. Nizam al Mulk je spet na krmilu. Hasan je rekel da ga bo uničil enkrat za vselej.

Osmi del: Ibn Tahir je takrat ves svoj nemir zlival v pesmi, ki jih je skrival od javnosti.

Deveti del: zvečer je Hasan velel poslati po Ibn Tahirja. Ko je prišel, ga je Hasan še enkrat vprašal, ali veruje, da ima ključ od raja. Vprašal ga je ali želi večno radost. Ibn Tahir je vztrepetal. Rekel mu je namen tega, zakaj ga je poslal v raj (da bi bila njegova vera trdnejša). Vprašal ga je če ve, kdo je **Al Gazali**. Ibn Tahir je odgovoril, da ve da je sofijski. Hasan mu je rekel, da je Al Gazali v knjigi Zavračanje poglobljenih grdo napadel njihov nauk. Nato mu je dal njegovo delo O otrok in rekel da ga preuči, ker bo postal Al Gazalijev učenec (on je učitelj namreč v Bagdadu). Rekel mu je, da je zdaj v njegovi osebni službi in naj o tem ne govori nobenmu. Odpustil ga je.

Deseti del: na stopnišču je srečal Abu Alija in Buzruk Umida, ki sta jezno vlekla nekega moža za seboj. Omaknil se jim je, da so šli lahko mimo. Nekaj mu je reklo, da se Alamutu bližajo veliki in težki dnevi. Ko so prišli h Hasanu, mu je sel rekel, da je Husein Alkeini bil umorjen – ubil ga je Hasanov sin Hosein. Hasan je padel v nezavest.

● 15. POGLAVJE

Prvi del: Hasanov sin je umoril kuzistanskega dajja – Husein Alkeina. Ves Alamut je naslednji dan govoril o tem. Nad trdnjavo je poveljstvo prevzel šejk **Abdul Malik Ben Ataš**, Hasanovega sina so zaprli v klet. Na tisti trdnjavi je vode malo, hrane pa tudi. Dal je poslati po svojega sina, naj ga pripeljejo na Alamut, kjer mu bodo sodili. Odpustil je velika dajja in dal poklicati Ibn Tahirja. Vprašal ga je za mnenje, kaj bi Ibn Tahir storil na njegovem mestu s sinom... Ibn Tahir je odvrnil, da bi ravnal z zakoni. Pogovarjala sta se o Ibilisih – tisti, ki niso izmailci. Hasan mu je velel, da mora ubiti velikega vezirja, ki je njihov Ibilis – njihov zli duh. Nato mu je ukazal, naj odide v Rai in od tam skozi Savo in Hamadan do Nehavenda. Izogniti se mora očetovemu domu. Vso pot mora misliti le na to, kako doseči cilj. Preimenoval se bo v Otmana. Dal mu je denar za pot, črno obleko sunitskih dijakov in pismo za velikega vezirja, v katerem je skrito dolgo ostro bodalce. Preden mu da omot, vzame skrivaj šilo iz njega. Ko bo pismo odpiral, ga mora Ibn Tahir suniti z bodico v vrat (če bo videl vsaj kapljo krvi pomeni da je uspel). V konici bodala je strup, zato mora paziti da ne rani sebe prej. Potem mu je dal nekaj kroglic na kos platna, za vsak večer eno, vedno bližje bo raju.zadnje mora vzeti tik preden bo stopil pred velikega vezirja. Ibn Tahir je odšel.

Drugi del: dajji in drugi poglavarji so obravnavali umor.

Tretji del: Jusuf in Sulejman sta se z učenci vrnili z jutranje ježe. Šla sta v sobo. Pridružil se jima je tudi Naim. Naim jima je povedal, da je bil Ibn Tahir pri Hasanu in da se odpravlja na pot. Krenila sta h njemu. Medtem je on pakiral svoje stvari. Džafaru je dal omot (notri so bile pesmi za Mirjam) in mu rekel, da če se ne vrne čez en mesec, naj ga da Hasanu. Džafar mu je obljubil. V sobo so prišli Sulejman, Jusuf in Naim. Džafar in Naim zapustita sobo. Ibn Tahir ne sme in noče povedati kam gre in zakaj. Poslovi se od njiju. Dodal je le še: Fedajji smo, to jetisti ki se žrtvujejo. Videli smo plačilo, zato nas smrti ni strah. Odšel je.

Četrti del: Zajahal je konja in velel spustiti most (povedal je geslo in odprli so ga). Še enkrat se je sredi soteske obrnil proti Alamutu in vprašal ali ga bo še kgaj videl. Na skritem mestu se je preoblekel. Pogledal se je...ni bil več Ibn Tahir ampak Otman. Bil je ves v črnem (to je bila barva sunitov, krivovercev, sovražnikov Izmailstva). Pogнал se je proti jugu. V krčmi, kjer je nameraval prespati, je izvedel, da bo Arslan Taš vendarle napadel Alamut in da je vsa vojska na poti proti Alamutu. O velikem vezirju ni izvedel ničesar. Preden je zaspal je vzel kroglico hašiša. Imel je halucinacije in nato zaspal. Zjutraj je odšel naprej. Pred Hamadanom je naletel na skupino oboroženih jezdecev. Ko je podčastniku rekel, da išče velikega vezirja, ga je ta takoj spoštljivo povabil, da gre z njimi, ter da je njegova Svetlost (veliki vezir) v bojnem taborišču v Nehavendu. Nato je Ibn Tahir načel temo o izmailcih, a mu je ta odvrnil, da oni niso nevarni in da bodo za njih poskrbeli Arslan Taš in Kizil Sarik. Rekel mu je, da so pomembnejše stvari od teh, in sicer boj za prestolonasledstvo. Nizam al Mulk želi prvorojenca Barkiaroka, sultanja pa želi Mohameda, njenega otroka.

Peti del: od vseh strani države so prihajale čete v taborišče v Nehavendu. Ta del opisuje vojno taborišče in pove malo o Nizam al Mulku.

Šesti del: Ibn Tahir se je najavil za prihod k velikemu vezirju z namenom, da mu mora izročiti neko prošnjo. Nizam ga je takoj sprejel, ko je slišal, da gre za Gazalijevega učenca. Bil je miren in zbran, slišal je le ukaz Seidune, ki ga mora izvršiti. Pred šotorom je zaužil kroglico in stopil v prednji prostor. Spomnil se je za koga vse to dela – Mirjam. Stražar ga je pretipal po celem telesu. Prden je vstopil, je hašiš začel delovati. Vse je potekalo po načrtu. Ibn Tahir se je sklonil in mu potisnil bodalce v grlo. Ko je Nizam klical na pomoč, se je Ibn Tahir počutil ohromljenega in se ni premikal. Nizamovi možje so ga podrli na tla in ga začeli tepsti. Nenadoma se je zavedel, da je bil namen, da po izpolnjeni nalogi umre. Mirno je pričakoval smrtni udarec. Vezirjev glas je rekel naj ga pustijo živega. Možje so nehali. Vprašali so ga kdo je, a on je odvrnil da je žrtvena žival svojega gospoda. V pismu je pisalo: "Na svidanje v peklu. Ibn Saba". Potekali so pogovori: ta se res ni bal smrti; zaničeval jo je; ali si jo je celo želel!

Sedmi del: zdravniku je uspelo ustaviti krvavitve velikega vezirja, vseeno pa je kazalo slabo. Prišli so do sklepa, da morajo rano zažgati. Veliki vezir ni tega želel. Rekel je, da bi raje umrl. Nato je dal napisati zahvalno pismo sultanu in naročil, naj mu pripeljejo Ibn Tahirja. Vprašal ga je zakaj ga je hotel ubiti in ali se je bal smrti. Ibn Tahir odgovori na dana vprašanja, obtoži vezirja za izdajalca in ko ga vezir vpraša kateri je vrhovni izrek izmailcev, mu ta napačno odgovori. Vezir mu reče: nič ni resnično, vse je dovoljeno! Ibn Tahir reče da ta laža in da je Seiduna najmočnejši vladar ter da mu je odprl vrata od raja. Veliki vezir je začel dojemati...spomnil se je bajk o Alamutu. rekel mu je del resnice (da so vrtovi za Alamutom). Ibn Tahir ni verjel. Nato mu pove za geparda, za hurije ki jih je Seiduna kupoval po tržiščih... Ibn Tahir je padel na kolena in zajokal ter prosil odpuščanje Alaha. Vezir je padel v nezavest a so ga ubudili nazaj. Ibn Tahir se opraviči vezirju. Ta ga vpraša če želi svoj greh popraviti, nakar on privoli. Reče mu naj gre na Alamut in reši Iran izmailskega satana. Ibn tahirju so se oči bliskale od sovraštva. Okoli poldneva naslednji dan je veliki vezir umrl.

● 16. POGLAVJE

Prvi del: Dan za tem, ko je Ibn Tahir odjedzil z Alamuta, je nanj pridrvel oglednik in javil, da so čete emirja Arslana Taša prešle v nagel pohod. Naslednje dan je Hasan s dajjema odšel na ploščad stolpa pričakat sovražnike. Sovražnik je bil vse bližje. Neprestano so prihajali novi oddelki. V dveh od treh dneh bi bili z pripravami gotovi. Njihov najmočnejši zaveznik je čas, Hasanov pa raj. Tokrat so se dali zapreti v kletko.

Drugi del: dva dni sta minila v pripravah in tišini. Prva kamnita krogla je zadela alamutske skale. Ko se je streljanje začelo, so se vsi prestrašili ognja in kamenja. Nato jih je bile še 10 in 10...začeli so z gorečimi krogli, nato je sledil še roj puščic. Hasan je poslal dva oglednika med Turke. Abud Malik je v sebi želel od Seidune povelj, da on a fedajji repleza obzidje in pobije naspretnike. Hasan je menil, da jih sovražni emir želi le zastašiti. Ob tretji molitvi se je

metanje končalo. Nastal je mir. Sovražnik je poslal na grad tri odposlance z mirovno pogodbo. Sprejeli so jih z vsemi častmi. Podoba gradu in urejenost alamutskih čet je na odposlance naredilo vtis. Hasan se je tu prvič prikazal množici. Hasan je velel Sulejmanu in Jusufu naj se ubijeta. Dal jima je kroglice in Jusufa napotil na vrh stolpa (naj se vržeta z njega), Sulejmanu pa ukazal, naj se zabode z bodalom. Abu Džafar (odposlanec od emirja) je bil prestrašen. Vrgla sta se. Hasan je velel odposlancu naj si ogleda truplo. Ni želel. Nato mu je ukazal, naj to sporoči svojemu gospodu – emirju. Rekel je še, da bo emir čez šest do dvanajst dni izvedel pomembno skrivnost o velikemu vezirju. Odposlanci so odšli.

Tretji del: Na Alamutu je krožil pogovor o dogodkih Sulejmana in Jusufa.

Četrti del: Stotnik Abu Džafar je poročal svojemu gospodarju, kar je videl na gradu. Emir je nato ukazal odposlancem, naj molčijo o vsem kar so videli, saj bi se lahko vojaki ustrašili sovražnika. Toda še preden so prišli do emirja, so poročali nekaterim. Razmišljali so, kaj pomenijo zadnje besede Hasana o velikem vezirju.

Peti del: Moštvo emirja Taša je razglabljal dogodka z Alamuta. Spraševali so se, ali je Seiduna res prerok.

Šesti del: Hasan je bil že precej utrujen. Hasan je zaupal prijateljsoma, da pogreša Omarja in da bi se v teh trenutkih rad pogovoril z njem. Buzruk mu je priznal, da sta z Abu Alijem načrtovala njegov umor. Hasan je vedel. Rekel je, da ima pravico do takega obnašanja (do fedajjev), ker mu izrek izmailcev to dovoljuje. Poslovnili so se.

● 17. POGLAVJE

Prvi del: Hasan je zvečer velel poklicati h sebi Obeido, Džafarja in Abdur Ahmana. Med fedajji je zavrelo, ustrašili so se. Ni jim bilo jasno zakaj jih Hasan kliče. Pred vrhovnim poglavarstvom jih je dočakal Abu Ali in jih peljal h Hasanu v stolp. Abu Soraka je poiskal Minučeherja in Grka, da ju vpraša za mnenje o Hasanovem ukazu.

Drugi del: V vrtovih je bilo že vse pripravljeno za nove obiskovalce. Deklice so se že veselile, kajti zdaj so vedele čemu so namenjene. Ljubezen je bila njihov poklic. Bale so se za Halimo, ki je s pravo pobožnostjo gojila spomine na Sulejmana. Ko je izvedela, da prihajajo novi gostje, se je samo sesedla na tla. Sulejka je predlagala, naj prosijo Hasana, da ji ni treba biti na gostijah (Mirjam ni bilo treba). Halimo so spravile k sebi. Mirjam ji je že hotela povedati, da Sulejmana ne bo več nazaj, a je Sulejka rekla, da ji itak ne bo verjela. Peljali so jo v spalnico. Tam se je lišpala. Mirjam ji je le rekla, da vsak obiskovalec pride le enkrat, a ji Halima ni verjela. Apama je prišla s Hasanovim ukazom, da si mora vsaka pred večerom spremeniti ime. Halima bo bila Safija. Izvedela je, da bosta Sulejka in Fatima dobili otroka. Pred večerom je Hasan poklical Mirjam v enega izmed vrtov. Prosila ga je, naj prizanese Halimi, a ni hotel. Vrnila se je in še enkrat rekla Halimi na čem je.

Tretji del: Obeida je odločno in jasno odgovarjal na Hasanova vprašanja. Tokrat ni bilo velikih daijev poleg. Obeida je sklenil, da bo probal trezno priti v raj, ne da bi pojedel kroglic ali se razkrinkal. Džafar in Abdur Ahmana sta takoj pogoltnila kroglico, Obeida pa jo neopazno izpustil od kotu svojih ustnic v odprto dlan in jo skril pod haljo. Opazoval je stokanje in premetavanje tovarišev in ju posnema. Zaspala sta, Obeido pa je obšla tesnoba. Hasan je čakal, da vsi trije zaspajo. Obeida se je delal, da spi. Nastala je tema (Hasan je vrgel čezenj poklivalo). Čutil je, da so nekam prišli. Čutil je kako ga nesejo čez mostiček, potem je bil na čolnu in na zadnje v sobi z dekliskimi glasovi. Obeida je dojel sleparstvo in pomislil, le kaj bo z ostalimi. Obeida je pristal v Haliminem paviljonu, ki ga je zopet vodila Fatima. Ko so odgrnili prekrivalo, je Halima vidla, da to ni Sulejman, ampak nek zamorec. Zbolelo jo je. Dojela je, da je Sulejman zanjo za vedno izgubljen. Nenadoma se je zatekla proti izhodu in šla v smeri proti hudourniku. Rokaja in Sara sta šle za njo (tudi Arhiman). Vrgla se je v valove in tok jo je že odnesel. Arhiman je skočil za njo da jo reši, a mu ni uspelo. Še je poskušal, a zaman. Izginila je! Arhimana je potegnil vrtnec. Sara in Rokaja sta se objokani vrnili nazaj. Obeida se je takrat 'prebudil'. Džovajra in Fatima sta ga skušale opiti, a se ni dal (le ustnice je namakal v vinu). Želel jih je preliščiti. Začel je govoriti o življenju na Alamutu, nato o Jusufu in Sulejmanu ki sta se davi odpravila v raj... medtem je opazoval deklice. Grizlo ga je, da sta onadva pred njim okusila te sladkosti raja. Zagledal je Saro in si rekel, da ji je o njej pripovedoval Sulejman (čeprav ima zdaj drugo ime). Stegnil je roko, jo zgrabil za zapestje in ji strgal rožnato tančico. Stisnil jo je v objem. Premagala ga je strast, ko je divje skočil nanjo (pri tem je Sara pozabila na Halimino usodo). Po tem, jim ga je uspelo opiti. Rokaja je morala h Mirjam, da ji pove, da se je Halima vrgla v reko in da Obeida ne veruje. Apama ni mogla verjeti, ko je slišala.

Četrti del: Hasan in Mirjam sta dolgo sedela molče v mali uti. Molk je prelomil, ko ji je rekel, da sta ga daija želela ubiti. Ni ji bilo jasno zakaj. Odgovoril ji je. Vprašala ga je kaj je naredil s prvo trojico. Rekel ji je, da sta Jusuf in Sulejman davi zrahljala živce sultanovi vojski. Ona ga je pri tem zmerjala za okrutno zver. Priznal ji je, da ga je bolelo pri tem v srcu. Nato je vprašala, kje je Ibn Tahir. Ni ji direktno odgovoril. Takrat je prišla Rokaja z novico o Halimi. Hasan se je zgrozil. Odšel je nazaj na grad. Mirjam je jokala.

Peti del: Hasan je dal ubiti Obeido, dvojico ostalih izbrancev pa je dal pripeljati nazaj na grad. Bil je po eni strani vesel – zato, ker daijev ni bilo zraven. Do smrti izmučen se je vrnil v svojo sobo. Hotel je zaspati a mu ni uspelo. Pred očmi se mu je prikazal vesel Sulejmanov obraz. Nato je videl Ibn Tahirja kako jezdi proti vezirju. Ogrnil si je plašč in šel ponovno na ploščad stolpa. Pogledal je v vrtove. Pogledal je k vznožju gora. Mraz ga je stresel – mrtve pokopujejo. Vrnil se je v svoje prostore in videl Džafara in Abdur Ahmana kako trdno spita. Dolgo ju je gledal. Šele proti jutru je zadremal.

Šesti del: tisti večer je Abu Ali dejal Buzroku, da Hasan veruje v nekega boga. Imenoval ga je za preroka.

Sedmi del: Tačas so deklice v raju nenehno jokale za Halimo. Vse so sedele ob bazenu, le Mirjam je bila sama zase. Čutila je, da je brez moči in da jo nič več ne veže k življenju. Ko se je začelo svetlikati je deklicam ukazala, da gredo spat. Šla je v kopalnico in naga legla v bazen, vzela močno rezilo in si prerezala žile na zapestju. S krvjo ji je otekalo življenje. Pogreznila se je v vodo. Naslednje jutro jo je Fatima našla v bazenu. Omedlela je. Ob istem času je vojak iz sultanove vojske ob Šah rud prišel napajat nekaj konj. Našel je Halimo (nago in mrtvo) in Arhimana.. Šel je obvestiti poveljnika. Stotnik ju je velel pokopati skupaj.

● 18. POGLAVJE

Prvi del: prihodnje dni je emirjeva vojska še obmetavala Alamut. Izmailci so se na ropot privadili. Ibn Vakas, ki je postal namesto izginulega Obeida vodja oglednikov, je v teh priložnostih vzpostavil stik z emirjevo vojsko. Izvedel je, da je emirjeva vojska štela le še 15000 mož, da je tudi njim zmanjkovalo hrane. Po komaj enem tednu je prišel sel v emirjevo taborišče z novico, da je neki izmailec zabodel in s tem ubil vezirja. Emir je zdaj vedel, da je Hasan poslal morilca po vezirja. Emir se je ustrašil takratnega Hasanovega sporočila in zabičal, da vsak, ki bo imel karkoli v zvezi z Alamutom, bo obglavljen. Nekateri so zbežali na jug, saj so se zbal Hasana. Abu Džafar je emirju svetoval pobeg, a ga je ta odklonil. Po častniškem zboru so se odločili za odhod.

Drugi del: Ibn Vakas je takoj zvedel za Ibn Tahirjevo nalogo in da je sultanova vojska v razsulu. Glas je zelo hitro krožil po Alamutu. Daija sta takoj šla sporočit novico Seiduni. Odkdar je slišal za Mirjam, se je Hasan še bolj potegnil v samoto. Spet si je zaželel Omarja. Hasan je slišal novico in se zdrznil (prvi od treh zaobljubljenec je bil mrtev). Hasan je velel, naj od tega dne dalje častijo Ibn Tahirja kot najodličnejšega mučenca za izmailsko stvar. Poleg njegovega naj v molitvah kličejo tudi Jusufovo in Sulejmanovo ime. Rekel je še, naj mu pripeljejo sina. Odslovil ju je. Naslednji dan je Abu Ali prihitel Hasanu z novico: Ibn Tahir se je vrnil na grad.

Tretji del: Tisto noč, ko je Ibn Tahir ubil velikega vezirja, je bil priklenjen v enem od šotorov. Neverjetne misli so se mu podile po glavi. Ni mogel verjeti, da je nasedel Hasanu. Naslednja misel je bila Mirjam. Ali je bila ljubica starcu z gora. Mh, bila je vlačuga – si je mislil. Ampak je bila vseeno v njegovem srcu.

Četrty del: trideseterica mož, ki je spremljala Ibn Tahirja do gradu, je potovala z izredno naglico. Videl je Ibn Vakasa, nakar so ga sultanovi možje napadli. Ko je odprl oči je videl le Ibn Tahirja, ki so ga prejšnji dan razglasili za mrtvega in blaženega. Mislil je, da je mrtev. Ni mu bilo jasno, kaj Ibn Tahir dela med sovražniki. Razložil mu je, da se je vrnil, da ubije Hasana in mu razkril da je raj le kraj za gradom, vrtovi nekdanjih deilemskih kraljev. Ibn Vakas ga je zmerjal za izdajalca. Nato mu je povedal kaj je bilo z Jusufom in Sulejmanom. Ibn Tahir je znorel. Ko je prišel na grad je želel govoriti s Seiduno. Vsi so ga gledali kakor da je duh. Še enkrat je potipal svoje orožje.

Peti del: Ob novici, da se je Ibn Tahir vrnil, je Seiduna ostal brez besed. Rekel je, da ga bo sprejel k sebi in naj ga straža zazoroži in zveže. Potem je čakal. Ibn Tahir je računal na možnost, da mu je Hasan nastavil past. Hodil je proti vrhu. Ko je prišel do stražarjev, so ga te začeli tepsti. Upriral se je, a ga je udarec v zatilje spravil na tla. Zvezali so ga. Ko so ga pripeljali k Hasanu, se je začel dreti in ga zmerjati z zločincem in morilcem. Hasan ga je vprašal zakaj se je vrnil, ta mu je odgovoril, da ga je prišel umoriti. Nato mu je rekel, da ve da vrtovi niso raj ampak zagradje in da so pripadali deilemskim kraljom. Hasan ga je pomiril s trditvijo, da v tej zmoti živi vse človeštvo in mu nato razkrinkal svoj načrt. Ibn Tahir ga je na začetku preklel, nato pa je vse bolj začel poslušati Hasanove besede in mu na koncu nasedel, ter se opravičil. Med pogovorom, mu je Hasan razložil, kaj je bil povod njegovega načrta in kako je to izvedel, ter ga na nek način pohvalil, ker ga je pogruntal. Povedal mu je kaj je Al Araf (je zid med rajom in peklom, je prisposoda za stališče vseh tistih, ki so se jim odprle oči in ki imajo pogum ravnati se po svojem spoznanju. Al Araf je tehtnica dobrega in zla.). Želje Ibn Tahirja so bile, da bi vse to prej spoznal, takrat bi obiskoval šole po svetu in prebrskal vse knjižnice, ter preučil vse vede. Hasan ga je vprašal po ljubezni. Nato mu je rekel, da ga je Mirjam dolgo čakala a da se je na koncu ubila. Ibn Tahir je spoznal, da jo je kljub onemu malemu sovraštvu v sebbu do žensk, vseeno ljubil. Nato je priznal Hasanu, da mu je postal precej bližji in da ga ne smatra več kot zločinca. Hasan mu je rekel, da Ibn Tahirja ni več (da je ta osebnost umrla za izmailsko stvar), da je zdaj samo še Avani. Zaklical ga je za svojega sina. Poslal ga je iz Alamuta (naj gre v šolo in naj spoznava svet), ter mu dal za pot nekaj denarja in orožja. Lahko bi rekli, da je Ibn Tahir enini Fedai, ki je prišel živ v Alamuta. Hasan mu je pokazal še zadnjič vrtove prek nadzidkov (takrat je Avani zajokal). Ibn Tahir je odšel, prišla sta daija. Hasan jima je rekel, da je dobil sina.

Šesti del: Oddelek, ki je bil spremljal Ibn Tahirja na Alamut, se je vračal z ujetim Ibn Vakasom proti Nehavendu. Tam je **Fahr al Mulk**, sin pokojnega Nizama al Mulka, obsodil na svečano obglavitev talca kot vezirjevega morilca (s tem je želel prekriati Ibn Tahirjev beg).

● 19. POGLAVJE

Prvi del: Novica o umorjenem Nizamu al Mulku je zelo hitro potovala po veliki državi Seldžukov. Nizamov naslednik Tadž al Mulk je veljal za Hasanovega prijatelja. Že naslednji dan se je karavana z vklenjenim Hoseinom odpravila proti Alamutu. Tadž al Mulk je bil vse pripravil, da okliče 4letnega Mohameda za prestolonaslednika (glavnega nasprotnika te namere ni bilo več). Sultan je bil na višku slave in moči. Zdaj je Tadž al Mulk začutil polno odgovornost za mir in red v državi. Strogi sultanov ukaz, da se mora izmailcem upreti in jih iztrebiti, mu je prišel kot nalašč. Emirja Arslana Taša je takoj odstavil, prav tako Kizil Sarika. Nova, mlada in odločna, nova turška načelnika naj bi uničila izmailstvo.

Drugi del: Hasan je rekel Abu Aliju in Buzruk Umidu, da je potreben oddiha, da se pripravi na novo borbo. Fedai Halfa je bil določen, da odnese mirovno pogodbo h sultanu. V tej je Hasan ukazal, naj sultan poravna odškodnino zrušenim gradovom ter letno plačuje davek 50000 zlatnikov. Vsi te pogoji so sultana razjezili. Sultan je ubil sla Halfo (odsekal mu je glavo). Nazaj je poslal Halefa s sporočilom, v katerem je zmerjal Hasana za morilca in izdajalca domovine, ter mu velel naj takoj izprazni vse svoje utrdbe. To je Hasana razjezilo (čeprav je vedel, da izziva). Zdravniku Grku je ukazal, naj iz Džafarja spremenni v sultanovega sla Halefa. Še prej je Halef moral natančno opisati svojo pot do Alamuta, svoj podrobni življenjepis, skratka vse kar je vedel, da bi se na dvor lahko namesto njega vrnil Džafar. Ko je Grk končal z delom, je Hasan bil zadovoljen, saj je Džafar izgledal natanko tako kot Halfa. Džafarju je dal natančna navodila (ista kot Ibn Tahirju) in ga poslal na pot. Novo živo bodalo se je odlepilo od Alamuta. Hasan je šel v vrtove. Mirjam so deklice pokopale v majhni gredici sredi cipresovega gaja. Mirjamino mesto je zdaj pripadalo Fatimi. Apama je postala predvsem samotarska. Namesto izgubljenih, jim je Hasan v vrtove poslal dve novi tovarišici – zelo tihi in skromni. Hasan je Apami zaupal, da sta si na nek način podobna, saj noben od njiju nima komu prepustiti dediščino. Rekel je, da bi najraje zapustil vse Ibn Tahirju. Potem ji je pripovedoval o svojem zadnjem srečanju z njem. Rekel je, da ga v duhu zasleduje in čustvuje z njim. Rekel je tudi, da ga on spominja na svojo mladost.

Tretji del: Naslednji dan je karavana pripeljala Hoseina na sojenje. Minučeher je sprejel kot jetnika in ga dal zapreti v klet. Že četrta dva meseca je bil v okovih. Zasovražil je cel svet, a se ni kesal za svoj greh. Ni veliko

razmišljal o kazni, ki jo je moral dobiti, niti se je bal za svojo usodo. Hasan ga je dal privedi v svojo sobo. Ko je stopil pred stražarje, ga je obšel nek nagonski strah. Vstopivši v Hasanovo sobo je uporno obstal pri vhodu. Zahteval je, da mu sme okove, s Hasan ni hotel. Hasan ga je začel zmerjati, a Hoseina to ni ganilo. Zdaj ga je želel prepričati, kakšen zločin je storil, a ga ni preveč brigalo. Zdaj ga je začelo begati, kakšno kazen bo dobil (kazen=odsek desnice in glave vpricho vernikov). Želel je, da Hasan sporoči njegovi materi, da se ji zahvaljuje za tako vzornega očeta. Hasana ni ganilo. Nato mu je rekel, da če ga ubije, da bo ostal brez dediča. Na to je odgovoril s trditvijo, da ni vreden Alamuta.

Četrti del: Prihodnje jutro je bilo sklicano sodišče daijev (vodil= Abu Ali). Privedli so Hoseina. Abu Ali ga je spraševal, ali priznava krivdo. Ta je odvrnil da ne. Nato je Hoseinni vse priznal in bil spoznan za krivega. Buzruk Umid mu je ponudil še možnost za pomilostitev, a jo je Hosein ježno zavrnil. Daiji so Hasana vseeno prosili za pomilostitev, a jo je tudi ta hladno zavrnil.

● 20. POGlavJE

Prvi del: Naslednje jutro so ob zboru udarili bobni. Vest je hitro krožila po gradu, kaj se bo zgodilo. Na srednji in spodnji terasi so stali vojaki. Hosein je kričal in mahal na vse strani. Abu Ali mu je pred vsemi prebral smrtno obsodbo, nato pozval rablja, naj opravi svojo dolžnost. Prvo so mu prek klade odsekali desno roko, na kar se je onesvestil. Ko je bil še v nezavesti, so mu dali glavo na tnalno in ga obglavili. Ljudje so šli po svojih vsakodnevni opravilih, čeprav v šoku.

Drugi del: Ta del prikazuje Džafarjevo pot h sultanu. Ko je prišel (po desetih dneh) do sultanovega dvora, mu je vodnik straže obhodnice pokazal pot do sultanovih prostorov. Nato ga je spremljal častnik. Medtem ko je čakal, da ga sultan sprejme, je pojedel kroglico hašiša. Sultan je ravnokar razmišljal o velikosti svoje moči. Nato je sprejel Džafarja kot svojega sla. Džafar se mu je vrgel pred noge, hašiš je začel učinkovati. Džafar se je zapodil za sultanom s strupenim pisalom, a se mu je ta omaknil (oprasnilo ga je za ušesom). Ko je Džafar drugič dvignil roko, mu je emir že odsekal glavo. Emir je na tleh videl priostreno pisalo in ga pobral ter si ga ogledal. Spomnil se je na umor Nizama. Dojel je, da sel ni bil Halef ampak alamutski fedai. Tudi sultanovo rano so zdravniki želeli izžgati, kar jim je tudi pustil. A zaman. Umril je.

Tretji del: Bagdad je zvedel za mrtvega sultana. Naslednji dan se je po celem Iranu začela bitka, kdo bo namreč prestolonaslednik: Mohamed ali Barkiarok. En tabor mora zmagati, in zmagal je tabor mladoletnega Mohameda (v njem sta še sultanja in Tadž al Mulk).

Četrti del: Čete, namenjene za boj proti izmailcem so prejele ukaz za vrnitev proti Isfahanu. Barkiarok je prišel nekaj dni prepozno po nasledstvo. Uvidel je, da je to stanje zanj preogroženo in zbežal v Savo h emirju Tekešeginu.

● 21. POGlavJE

Prvi del: Vest o smrti sultana Maleka šaha je bila za Hasanove pristaše pravi praznik. Proti Alamutu so začeli prihajati novi valovi vernikov. Alamut je postal pretesen, zato je Abu Soraka na gradu obdržal le še najmočnejše, ostale pa poslal domov z zagotovilom Hasanove zaščite. Hasan je izvedel za novega naslednika in za Barkiaroka. Njegove sanje iz davne mladosti so se uresničile. Hasanu se je vse to zdela bajka, čudežnje sanje, ki so se izpolnile.

Drugi del: Kot pred pol leta (pri začetku knjige) je zdaj pozimi prišel Abul Fazel na grad z sporočilom. Rekel je, da je emir Tekešegin sprejel Barkiaroka in mu dal vse svoje čete na razpolago. Rad bi ga oklical za sultana v Raiju, toda mu je Mucufar svetoval naj si pridobi dovoljenje Hasana. Zato je na grad prijezdil Abul Fazel. Hasan je pristal pod pogojem, da mu ta plačuje letni davek. Naslednje jutro je Abul Fazel zapustil trdnjavo.

Tretji del: Čez manj kot en teden je Hasan dobil potrdilno pismo od Barkiaroka. Bil je oklican za sultana in šel je v napad nad Isfahan. Tadž al Mulk je bil že pri Savi. Boj je potekal med Hamadanom in Harbom - Tadž al Mulk je bil poražen in nato obglavljen. Leta 1093 je prispel v Isfahan in od sultanje dobil mir. Boje je nadaljeval. Zmerom so bili hujši. Nesrečni kalif je zdaj tega zdaj onega razglašal za sultana. V Iranu je nastala zmeda.

Četrti del: Hasan je na Alamutu zbral poglavarje vseh svojih utrd, ter povabil vse izmailce in pravovernike iz okolice. Bil je lep zimski dan. Vsi so se odeli v slavnostna oblačila. Razvedelo se je, da bo to pomemben dan za Alamut in izmailce. Poglavarji in gostje so se po prvi molitvi zbrali v zborovalnici. Hasan je vstopil z velikima daijema. Vsi so se mu poklonili. Šel je od posameznika do posameznika in jih vse uljudno pozdravil. Sedli so in Hasan je začel svoj govor. Povedal je namen zbora - da se pogovorijo o bustvu in ciljih ustanove. Govoril je kaj je ustvaril in koga. Rekel je, da je to zadnjič, da bo stopil pred svoje vernike. Abu Ali je predlagal, da se odtrgajo od Kaira in razglasijo neodvisnost. Vsi so ga pri tem podprli. Nato je Abu Ali predlagal, da Hasana Ibn Sabo razglasijo za vrhovnega poveljnika, ustanovitelja nove vladavine z sedežom na Alamutu. Tudi ta predlog so slovesno podprli. Hasan se je zahvalil in razglasil Buzruk Umida (notranje vodstvo) in Abu Alija (zunanje vodstvo) za svoja naslednika. Nato je velel, naj osvojijo trdnjavo Lamsir (Buzruk Umid jo mora), Šahdic (njo mora Abdul Malik) Masjaf v Siriji (Abu Ali). Ban Ataša je imenoval za velikega daija, ter mu odredil naj si v Zur Gumbadanu osvoji nazaj Kird Kuh in okolico. Vse daije posameznih utrd je imenoval v pokrajinske daije. Nato se je odpravil k moštvu. Abu Ali jim je prvo razložil o čem so se pogovarjali prej v zborovalnici. Na zgornji terasi se je prikazal Hasan. Na kocu govora se je neposredno imenoval za Al Mahdija. Od vseh se je poslovil.

Peti del: Z daijema se je umaknil v svoje prostore. Tam je rekel, da mu je dosti sveta in da mora napisati še veliko bajk za vernike. Prav tako je rekel, da ne ve, kakšen smisel ima vse to njegovo početje. Velel je, naj si gredo še enkrat za vselej pogledati vrtove. Prišli so na osrednji vrt. Tam je komentiral, da je svet sestavljen iz barv, svetlobe in toplote. Prišla je Apama. Hasan je povprašal po dekletih. Odvrnila je da delajo vsega veliko, le mislijo malo. Na to je Hasan rekel, da je tako bolje, saj bi potem spoznala, da so v ječi. Potem so šli na sprehod po stezah. Apama je rekla, da pričakujejo nekaj otrok (Hasan je bil zadovoljen). Šli so mimo ribnika. Ko so se vrnili na grad, se je Hasan poslovil od velikih daijev in za slovo rekel, da niti zvezde ne poznajo njihove usode. Zadnjič ju je objel in se zaprl v svoje prostore. Odmrl je za svet. Bajka ga je sprejela pod svoje okrilje.

6. NOTRANJA ZGRADBA:

***KOLIKO DOGODKOV/DOGAJANJA (PO POGHAVJIH) - POSPEŠEN, UPOČASNJEN RITEM:**

***KAKO SO ČASOVNO RAZVRŠČENI (SINTETIČNA, ANALITIČNA, SINT.-ANAL. ZGRADBA):**

- 1.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ριτεμ; αναλιτι|να ζγραδβα
- 2.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; αναλιτι|να ζγραδβα
- 3.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ιν υπο|ασφεν ριτεμ; αναλιτι|να ζγραδβα
- 4.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|νο • αναλιτι|να ζγραδβα
- 5.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ιν ποσπε•εν ριτεμ; αναλιτι|να ζγραδβα
- 6.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ριτεμ; αναλιτι|να ζγραδβα
- 7.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα
- 8.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ιν ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα
- 9.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ριτεμ; αναλιτι|να ζγραδβα
- 10.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ιν υπο|ασφεν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα
- 11.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ριτεμ, σιντετι|νο • αναλιτι|να ζγραδβα
- 12.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα
- 13.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ριτεμ; σιντετι|νο • αναλιτι|να ζγραδβα
- 14.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν (να κογχυ ποσπε•εν) ριτεμ; σιντετι|να ζγρ.
- 15.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ιν ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|νο • αναλιτι|να ζγρ.
- 16.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: υπο|ασφεν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα
- 17.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα
- 18.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|νο • αναλιτι|να ζγραδβα
- 19.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα
- 20.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα
- 21.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: ποσπε•εν ριτεμ; σιντετι|να ζγραδβα

7. NOTRANJA ZGRADBA: KRAJ, ČAS - PODROBNO (PO POGHAVJIH) - ROIMENOVATI, OPISATI, MOREBITNI SIMBOLNI POMEN: _

Уас пелфа ца пса поглапфа • од спрдине помлади 1092 до зиме васледнфега лета, торф 1093.

- 1.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: οζειμφε Ιρανα (μεδ Σαμαρκανδο ιν Βυηαρο, ρκοζι σσπερνι Ηορασαν, οβ πζνοφυ ελβυρ•κεγα γοροσφα, Δεμ απενδα), νατο ραφσκι πρτοπι (ποτ δο γραδι|α, δωορανα, πρι βαζενυ, σπαλνιχε, φεδι|λνιχα, προστορι ζα υ|ενφε, κοπα|λνιχα)
- 2.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Οζειμφε Ιρανα (Ασπανιφεπα ποτ δο Αλαμυτα), τρδνφαπα Αλαμυτ (στοτνικοπα σοβα, πρη στρεηε, σπαλνιχα, φεδι|λνιχα, υ|ι|λνιχε, δωορι•|ε)
- 3.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Ραφσκι πρτοπι Αλαμυτα (πρι σκα|αη, |ο|ν δο σκα|οπιτε ρεβερ, πελικα δωορανα οκρογ βαζενα, σπαλνιχε)
- 4.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: τρδνφαπα Αλαμυτ (υ|ι|λνιχε, πρη στρεηε, σπαλνιχε, δωορι•|ε, πελικα ζβοροσπαλνιχα π πρτι|ιφυ ποσλοπφα π ρηοσνεγα πογλασφαρφα)
- 5.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: πρεδ πηοδομ π τρδνφαπο, σοτεσκα, ζβοροσπαλνιχα, ποσλοπφε πρηοσνεγα πογλασφαρφα, Σειδυνοπα σοβα
- 6.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Σειδυνοπα σοβα, κρατκα ποτ δο πρτοπ, λεπι ιν δεσνι παπιλφον, Μιρφαμινα σπαλνιχα,
- 7.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: π|ανοτα, πρη στολπα γραδυ, φεδι|λνιχα, πελικα ζβοροσπαλνιχα π ποσλοπφ Σειδυνε, Σειδυνοπι προστορι, λε πι παπιλφον (Μιρφαμιν)
- 8.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: π|ανοτα • πολφε, δελ Αλαμυτα ναμενφεν βολνι•νιχι, σποδνφα ιν σρεδνφα τερασα, στρεηα •ο|σκεγα ποσλοπ φα
- 9.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: πρτοπι, Σειδυνοπα σοβα, χπετλι|νφακ
- 10.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Σειδυνοπα σοβα, πρτοπι (πρεδ ποσλοπφεμ), Αβυ Αλιφεπο στανοσπαφε, στρεηα ιζπραζνφενιη ηαρεμοσ
- 11.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: παπιλφονι, Σειδυνοπι προστορι
- 12.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Μιρφαμιν παπιλφον, πρτοπι πρεδ νφενιμ παπιλφονομ, ενα ιζμεδ σπαλνιχ, πο πρεκοπυ • σκριτο μεστο, να στολπυ, Φατιμιν ιν Συλεφκιν παπιλφον, σπαλνιχε π πρτοπιη, κλετ Ηασανοπιη προστοροσ
- 13.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Ηασανοπα σοβα, χελιχα σ τρεμ λε•|ι, σπαλνιχα φεδαιφεσ, Απαμινα σπαλνιχα, παπιλφονι, Μινυ|εηερφεσι προστορι, ποφα•νιχε, Μιρφαμινα σοβα
- 14.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Ηασανοπα σοβα, Συλεφμανοπα ιν Ναμιοσπα σοβα, πρτοπι, στολνφι•|ε δο Ηασανοπιη προστοροσ
- 15.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Ηασανοπι προστορι, κρ|μα, ποφνο ταβορι•|ε
- 16.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: πλο•|αδ στολπα, Ηασανοπι προστορι, σοτεσκα (κφερ φε εμυρ)
- 17.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Σειδυνοπα σοβα, χελιχα σ τρεμ λε•|ι, ποτ δο πρτοσ, μαφιηνα υτα, σρεδνφι πρτ, οβρε•φε προσ
- 18.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: εμυρφεπο ταβορι•|ε, Σειδυνοπα σοβα, συλτανοσ •οτορ, Αβν Ταηιμφεσπα ποτ δο Αλαμυτα, βλι•ινα Αλαμυτα (σρε|ανφε ζ Αβν ζακασομ)
- 19.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: φεσεν; Σειδυνοπα σοβα, συλτανοσι προστορι σπε|ανοσι, μυ|ι|λνιχα • δελ Σειδυνοπιη προστοροσ, κλετ • φε |α, σοδνα δωορανα
- 20.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: οκολι 18.11.1092; μορι•|ε, συλτανοσ δωορ, συλτανοπα σοβα, Βαγδαδ • δωορ
- 21.ΠΟΓΛΛΑΖΘΕ: Βαγδαδ, ποτ πρτοι Ισφηηανυ, Σειδυνιν προστορ, ζβοροσπαλνιχα, τερασε, πρτοπι

8. GLAVNE IN STRANSKE OSEBE:

*VLOGA V DELU (ali je pomembna, zakaj, kdaj, v zvezi s čim...)

*ZNAČAJ (zelo natančno, utemeljeno s konkretnim primerom)

*ODNOS DO DRUGIH (prijateljev, nadrejenih, podrejenih, nasprotnikov...)

*ODNOS DO SVETA, ŽIVLJENJA, LJUBEZNI, OBLASTI ipd.:

HALIMA:

Zaradi smrti njenega prejšnjega gospodarja, je bila kot sužnja pri štirinajstih letih prodana v rajske vrtove za Alamutom, da bi postala hurija. Bila je drugačna od ostalih deklic v rajju. Bila je nežna (do Mirjam), a vendar groba (do Sare). Vse deklice so jo imele rade. Vedno je namreč izstopala s svojo pretirano radovednostjo in razposajenostjo. Bila je trmasta, kar se najbolj vidi, ko uporno verjame, da se ji bo Sulejman vrnil. Sulejman ji je bil prvi mož, v katerega se je zaljubila in s katerim je izgubila nedolžnost (*Prvega ne pozabiš nikoli!*). Premočna in naivna ljubezen do njega jo potisne do te meje, da naredi samomor (vrže se v hudournik in potone). Pred njim na nek način zaljubi v Mirjam. V njo je bila zaljubljena črnka Sara, a si Halima ni želela razmerja z njo. Saro je le izkoriščala. Halima je bila naivna žrtev Hasanovega načrta.

MIRJAM:

Edina krščanka v tem romanu. Bila je skrivnostna in drugačna od ostalih deklet. Tudi ona je imela neke vrste avtoriteto. Deklice je učila in jih nadzorovala. Hasana Ibn Sabo je imela rada in v preteklosti je bila njegova ljubica. Hasan je njej, kot prvemu živemu bitju, razkril svoj načrt. Na nek način ga je tudi sovražila (zmerjala ga je za strašnega sanjača iz pekla), pravtako se ga je bala. Po prvem obisku fedajev v rajju, se zaljubi v Ibn Tahirja, in se z njim prvič počuti kot ženska. Do njega čuti tudi neko materinsko naklonjenost (bila je skoraj dvakrat starejša od njega), pravtako do Halime. Halimina smrt, skrb za Ibn Tahirja in neuslišana ljubezen do Hasana so jo pripravili do tega, da si prereže žile in potone v bazenu. Poklopali so jo v rajju, sredi cipresovega vrta.

Njen oče Simeon je bil bogat trgovec v Alepu, čigar ladje so plule daleč tja na Zahod. Kot otrok je imela vse, kar si je zaželela. Ko je bila stara 14 let, ji je umrla mati in od takrat je šlo vse narobe. Oče je padel v globoko žalost. Od prve žene je imel tri otroke. Sinovi so začeli voditi posle na lastno pest in izgubili so vse premoženje. Čez nekaj časa jo je bogat mož Mojsij odkupil. Mojsij je bil žid, zato se je Simeon na začetku branil tega vsega. Mojsij jo je imel na nekakšen svoj način celo rad, vendar bi ji bilo bolje če bi jo sovražil (bil je ljubošumen in zaklepal jo je v sobo). Bala se ga je. Vsem je pripovedoval o njej, o njenih slabih in dobrih lastnostih. Šejk Mohamed se je zaljubil vanjo in kasneje tudi ona vanj. Neke noči je prišel po njo in jo odpeljal v puščavo, a so ga dohiteli njeni bratje in ga ubili, njo pa prebičali in prodali kot sužnjo.

Bila je lepa, bistrourmna, blaga, razumevajoča, rojena za to da bi druge osrečevala. Imela sta zelo dober odnos, ki je bil zaupljiv in prijateljski.

APAMA:

Zunanost: Namesto polnih, napetih udov je imela koščeno ogrodje, bila je stara in kot uvenela. Imela je črnkasto, nagubano kožo in upadla lica. Bila je vidno stara.

Notranost: Apama je na podlagi svojih 'poznanstev' (preko bivšega ljubimca Hasana) prišla na mesto voditeljice rajskih vrtov. Ta svoj položaj je izrabljala. Deklicam v rajju je ves čas grozila in se go njih obnašala preveč avtoritetno. Bila je stroga učiteljica življenja. Deklice so se Apame bale in so mislile, da jih sovraži. Deklice so vedele, da se njej ni dobro zameriti (poznala je Hasana). Bila je zelo ljubošumna oseba, v glavnem na Mirjam.

Življenje: Hasana je spoznala v Kabulu (pred 30 leti) pri svečanosti indijskega kneza – njenega tedanjega gospodarja. Apama je v rajskih vrtovih poučevala umetnost ljubezni, saj je v življenju veliko izkusila.

HASAN IBN SABA/Seiduna/starec z gore/Al Mahdi/vrhovni poglavar/prerok:

Je glavna oseba v romanu. Je na vrhu hierarhije izmailcev. Na svoje vernike gleda kot na figure in svoje orodje, s katerim bi uresničil svoj načrt. Je zelo maščevalen, kar se vidi, ko da ubiti Nizama Al Mulka in sultana. Je MANIPULATOR človeških usod. Ne želi se navezati na nikogar, saj mu potem načrt ne bi uspel. Sicer je imel najboljša prijatelja: Nizama Al Mulka in Omara Hajama. A je enega dal ubiti, drugega pa ni videl že dvajset let. Kasneje mu je zrasel ob srcu tudi Ibn Tahir. Imel je sina Hoseina, ki ga je izdal (ko je ubil Husein Alkinija, Hasanovega zelo dobrega prijatelja). Pri Muciferju je imel še dve hčerki, ki ju je velel dati za sužnji. Bil je zelo krut do svojih otrok. Kar se ljubezenskega življenja tiče, bi lahko rekli, da je Mirjam imel na nek čuden način celo rad. Za Hasana so rekli, da lahko vse vidi in da lahko vidi v tvojo dušo (ta del mi ni bil povsem jasen). Izmailcem je rekel, da je bil poslan od Alaha, da vodi izmailsko stvar-nauk. Rekel je, da ima ključ do raja – ta ključ so bile kroglice od hašiša. Bil je slepar, lažnjivec in brezčutni morilec.

Rodil se je v Tusu okoli leta 1030. Njegov oče **Ali** je bil nasprotnik Bagdada in sune, zato je Hasan mnogokrat slišal očeta razpravljati o tem. Vse to ga je na nek nenavaden način privlačilo. V mladosti se je zaradi nezadovoljstva z nejasno šiitsko versko dogmo navdušil za *izmailstvo* - popolni agnosticizem, po katerem je dovoljeno storiti vse - glavni razlog zanj so bili osvraženi Turki na oblasti. Med vsemi muslimanskimi borci mu je bil najljubši **mučenec Ali**. Najbolj ga je pretresla napoved, da bo Alah na svet poslal svojega naslednika – največjega in poslanjega izmed prerokov – **Al Mahdi**. Toda nihče ni vedel kdo bo to. V pustih nočeh je Hasan mislil, da je to on sam. Slišal je, da dai

Amireh Zarab ve, za koga se gre. Od njega je želel izvedeti vse o izmailskem nauku, in izvedel je, da je bil Ali edini pravomočni Prerokov naslednik in da se bo izmailov sin **Mohamed** (osmi iz Alijevega rodu) nekoč vrnil na svet kot Al Mahdi. Tisti dan se je odločil, da se od takrat naprej ne bo več brigal za te verske spore, ampak da se bo veselil drugih stvari. Čez eno leto je v njihove kraje prišel drugi izmailski refik – **Abu Nedžm Saradž**. Začel se mu je posmehovati, nakar mu je Abu Nedžm rekel, da je dozorel da izve skrivnost, ampak jo ne sme povedati nobenemu, dokler ne bo posvečen v daija. Rekel mu je: " Nauk o Aliju in Mehdiju je le slepilo tistim vernikom, ki jim je Ali svet in ki sovražijo Bagdad. Tisti, ki pa lahko razume, mu povemo, kot je že Al Hakim ustanovil, da je Koran proizvod zmešanih možganov. Ker ne moremo spoznati resnice, ne verujemo v nič in zato nam je vse dovoljeno! ". Hasanu ni bilo jasno zakaj potem sleparijo ljudi. Odvrnil mu je, da zato, ker so postali hlapci Turkom, ker je ves Bagdad potegnili z njimi, ker so množice nezadovoljne in ker je tam ime Alija sveto. Zato so se ga poslužili, da zavedejo množice in jih obrnejo proti sultanu in kalifu. Po tem dogodku je Hasan zbolel in ko se je pozdravil, naj bi postal drugi človek. Želel si je znanja, izkušenj, šole. Oče ga je, da ga ne bi spoznali za krivoverca, poslal v Nišapur v šolo (k **Muvafiku Edinu**). Tam je spoznal **Omarja al Hajama**, **Nizama al Mulka** in **Hasana ben Alija**, ki je bil pravtako iz Tusa, kakor Hasan. Vsak med sošolci je bil drugačen na nek od Hasana. Nekega večera jima je Hasan razložil izmailski nauk in zaobljubili so se, da če se en med njimi povzpne po družbeni lestvici, da bo pomagal drugima dvema. Vse bolj in bolj je začel razumevati izmailsko stvar. Dojel je, da je človeštvo v zmoti in da se predaja neumnim izmišljotinam in lažem. Zdelo se mu je, da je on poslan na svet, da pove resnico, da človeštvu odpre oči. Izmailstvo mu je postajalo in postalo prapor proti lažem in zmotam. Vsi so ga svarili, naj pazi (naj ne govori vsem resnico). Ni se dal ustaviti. Toda ljudstvo je raje verjelo prijemljivi laži kot neprijemljivi resnici. Medtem je Hasan ben Ali postal vezir na dvoru tedanjega sultana, Omar je zaslovel kot matematik in astrolog. Hasan ga je obiskal in ostal nekaj časa pri njemu. Pripovedovala sta si zgodbe iz življenja in med enim pogovorom o Kristusu, Mohamedu in množicam je Omar rekel, da sta ljudstvu pričarala bajko o rajskih vrtovih, ki jih čakajo kot plačilo za svoje trpljenje. Mohamed je to pritrdil s svojimi izmišljenimi pogovori z angelom Gabrijelom, da bi mu verjeli. Tako jih je naredil močne in nepremagljive. Hasan ga je vprašal ali meni, da bi se to 'dandanes' (tedaj) obneslo, na to je dobil odgovor da ne, razen če bi imel ključ, da ta raj odpreš. Tako se je v Hasanu prebudila ideja in načrt kako to izvesti. Na Alamut je prišel, da bi ta načrt uresničil, da bi bajko pretvoril v resničnost. Zdaj je star 60 let.

AVANI IBN TAHIR:

Je glavna vloga romana (poleg Hasana in Halime). Približno ob istem času, ko je Halima prišla v rajske vrtove, je tudi on prešel na Alamut z namenom, da bi maščeval svojega deda, odličnega borca za izmailsko stvar. Sprva se počuti nekako zmedeno v novem okolju in ker je zelo radoveden, ves čas nekaj sprašuje (ali o Seiduni ali o pravicah in 'zakonih' na gradu...). Sčasoma se privadi novemu načinu življenja.

Je med bolj fizično vzdržljivimi med učenci. Rad pesnikuje (napisal je pesmi: Ali, Alamut, Seiduna, pesmi – glej stran 361-363). Bil je pohvale vreden deček.

potem pa ga verski zanos in sposobnosti pripeljejo do naslova fedaia: Fedai je Izmailec, ki je pripravljen, da se brez pomisleka žrtvuje na ukaz vrhovnega poglavarja. Če pri tem pogine, postane mučenec. Če izvrši težavno nalogo in ostane živ, napreduje v daija in še više. Močno ljubi Mirjam, ljubico vrhovnega poglavarja. Med fedaiji ima veliko zvestih prijateljev, razvije pa se tudi v odličnega pesnika, ki piše najprej verske, pozneje pa tudi ljubezenske pesmi. Čeprav verjame v nadnaravne moči svojega poglavarja, je sprva skeptičen do nekaterih njegovih sposobnosti. Njegova vera se utrdi, ko mu Hasan odpre vrata v raj. Skoraj do konca romana je predstavljen kot igrača, poskusni zajček drugih, venomer upravljan in manipuliran. Ko pa vsi njegovi dvomi izginejo in ko ima možnost zaživeti novo življenje ima pred seboj samo en cilj: spoznavati svet in vse njegove skrivnosti.

ABU SORAKA:

Na gradu je imel dve ženi: prva je bila njegovih let, postrana in brezzoba ženica, ki mu je rodila dve hčerki (obedve sta bili v Nišparju poročeni). Nanjo je bil navezan od svoje mladosti. Druga je bila mlajša. Z njo je imel sina in hči. To ženo je nežno ljubil.

Bil je učitelj pesništva, zgodovine Preroka in svetih mučenecov, slovnice.

SULEJMAN:

Bil je lep mladenič. Obraz mu je bil ostro izklesan, vendar prikupen. Lica so mu bila porjavela od sonca in vetra. Oči so mu bile žametnorjave. Pod nosom in okrog brade mu je rastel rahel puh. Imel je bele, lepe zobe. Njegov smeh je bil odkrit in malce porogljiv. Bil je neprekosljiv sabljač in metalec zanke. Rad je bil ljubosumen na uspehe drugih. Vedno se je zbadal z Jusufom. Vendar nista ga imela samo Ibn Tahir in Jusuf rada, ampak vsa šola z učitelji vred. Ko so se pogovarjali o željah, je rekel, da bi bil rad ptica, da bi poletel in pogledal, kaj delata njegovi sestri. Bal se je za njiju, ker sta dobili mačeho in strah ga je bilo, da ju ne bi zaničevali.

Na Alamut je prišel, ker je slišal, da bo vojna in vedel je, da se bo nekaj skuhalo. Takrat je šel z Abdul Malikom na Alamut.

Bil je med prvimi tremi, ki so odšli v raj. Tam se je zaljubil v Halimo in se je na koncu, v upanju, da jo bo tako zopet videl, zabodel z bodalom in umrl.

ABUL FAZEL:

Je šestdesetleten stari, bivši isfahanski mestni načelnik, ki prihaja iz Raija. On je bil tisti, ki je sporočil Seiduni, da se sovražniki bližajo (glej poglavje 5). Seiduno je 4 mesece skrival pred zalezovanjem velikega vezirja. Polt mu je bila sveža in velike, umne oči so gledale živo in prodirno. Bil je srednje visoke rasti. Ni bil niti suh niti debel. Nos mu je bil raven in dolg, usta polna in odločno zarisana. Govoril je glasno in naravnost. Ko je razmišljal, je delal mrke

obrazu, ni se niti nasmejal in bil je osredotočen v nekaj nevidnega. Mnoge je motilo, da se je pogosto kazal, kot da se zaveda svojih prednosti. Seiduno ima za spretnega in okrutnega moža.

ABU ALI:

Bil je nizek možiček. Po celem obrazu je bil gubast. Imel je redko, sivkasto brado in navzdol povešene brke. Bil je skoraj brezzob. Majhne oči so mu radostno žarele.

Bil je Hasanov zvest prijatelj, nato njegov naslednik in namestnik. Ves čas je mislil, da je Hasan malo nor. Vedel je za njegov načrt. Še preden je postal njegov naslednik, ga je hotel celo ubiti (s Buzrukom Umido).

9. SNOV:

Avtor je snov vzela iz večih del. Po Platonu je 'posnel' večkratnost dialogov, v pripovedni tehniki se je približeval E. A. Poeju, odločilni pa so predvsem vplivi F. M. Dostojevskega, F. Nietzscheja in Freuda. Roman sloni na temeljitem študiju zgodovinskih virov, filozofskih del in Korana. Snov je vzeta tudi iz popotnega opisa, ki ga je napisal Marco Polo.

10. TEMATIKA / TEMATIKE (KOLIKO SO POMEMBNE, KJE SE POJAVLJAJO):

Pojavljajo se naslednje tematike: ljubezenska (med Ibn Tahirjem in Mirjam),

11. TEMA / TEME (NAJPOMEMBNEJŠE, KJE SE POJAVLJAJO):

Manipulacija, Trdnjava Alamut in njeni dogodki, Izmailstvo, Islam, Seidunov peklenski načrt, Izurjenost učencev na Alamutu

12. IDEJA / IDEJE (NAJPOMEMBNEJŠE):

Nič ni resnično, vse je dovoljeno.

Ne zaupaj vsakemu in ne verjami vsemu kar slišiš (in vidiš).

13. ZNAČILNOSTI JEZIKA, SLOGA, OD ČESA SO ODVISNE (poišči vsaj nekaj slogovnih sredstev – poimenuj jih in ponaziri s primerom; opazuj, kakšen jezik uporablja pripovedovalec, kakšnega posamezne (glavne) osebe...):

Pripovedovalec je vsevedni, avktorialen. Pripovedovanje poteka v 3.os.ednine. Kritiki Bartolu očitajo predvsem slabo jezikovno izražanje, česar se je zavedal tudi sam. Jezik je staromodni in naredi knjigo zastarelo in neaktualno.

14. MNENJE (utemeljeno!):

Knjiga se mi je zdela zanimiva in berljiva. Motila so me pretirana in prezakomplicirana muslimanska imena. V knjigi se mi je zdela pomembno to, da je avtor uporabil veliko premega govora, kar mi je pomagalo k lažji predstavi (kdo kaj govori in na koga se je kaj nanašalo). Zdi se mi, da je Bartol pretirano opisoval dogodke, kraje in osebe, ki nimajo ključnega pomena. Na začetku sem upala, da se bosta Ibn Tahir in Halima zaljubila, saj prvo spoznamo le njiju dva. Bila sem kar razočarana, ko se je Sara začela neprimerno obnašati v Halimini družbi. Prav tako me je motila pedofilija (Mirjam in Ibn Tahir, Mirjam in Hasan) in preveč spolnosti v raju. Ne zdi se mi tako versko več, ker če pomislim na raj, potem mislim o nečem čistem in ne o, na nek način, prostituciji.